

บทที่ 2

วรรณคดีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง "การปฏิบัติตามระเบียบวินัยของโรงเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ตามการรับรู้ของตนเอง" ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับระเบียบวินัยของโรงเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย จากประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ 132 ลงวันที่ 22 เมษายน พ.ศ. 2515 กฎกระทรวงฉบับที่ 1 พ.ศ. 2515 ว่าด้วยการแต่งกายและความประพฤติของนักเรียนและนักศึกษา ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยเครื่องแบบนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. 2527 และหนังสือคู่มือนักเรียนและผู้ปกครอง จากโรงเรียนพุทธจักรวิทยา โรงเรียนปากน้ำวิทยาคมและโรงเรียนวัดน้อยนพคุณ รวมทั้งศึกษาจากคำரா บทความ และงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศเกี่ยวกับระเบียบวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษา ผู้วิจัยเสนอเป็น 2 ประเด็นใหญ่ ๆ ดังต่อไปนี้

1. วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง
2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง เป็นวรรณคดีที่เกี่ยวข้องกับระเบียบวินัยของโรงเรียน แบ่งออกเป็น

- 1.1 ความหมายของระเบียบวินัย และระเบียบวินัยของโรงเรียน
- 1.2 ประเภทของวินัย
- 1.3 ระเบียบวินัยของโรงเรียนมัธยมศึกษาของไทย
 - 1.3.1 ความจำเป็นและความสำคัญของระเบียบวินัยของโรงเรียน
 - 1.3.2 หน้าที่ของโรงเรียนในการฝึกระเบียบวินัยแก่นักเรียน
 - 1.3.3 หลักเกณฑ์ในการกำหนดระเบียบวินัยของโรงเรียน
 - 1.3.4 การฝึกระเบียบวินัยของโรงเรียน

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยครั้งนี้ แบ่งออกเป็น

2.1 งานวิจัยภายในประเทศ

2.2 งานวิจัยต่างประเทศ

1. วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง เป็นวรรณคดีที่เกี่ยวข้องกับระเบียบวินัยของโรงเรียน
แม่ฮ่องสอน

1.1 ความหมายของระเบียบวินัย

มนุษย์เป็นสัตว์สังคม จะมีชีวิตอยู่อย่างโดดเดี่ยวโดยไม่เกี่ยวข้องกับ
คนอื่น ๆ ย่อมเป็นไปไม่ได้ จำเป็นต้องพึ่งพาอาศัยกัน และต้องการโมคริจิต ความรัก
ความอบอุ่นใจจากกันและกัน จากการทำมนุษย์เรายู่ร่วมกันเป็นสังคมนี้เอง เสรีภาพส่วน
บุคคลจึงต้องถูกตัดทอนลงไปบ้าง แล้วเกิดมีระเบียบวินัยขึ้นแทน ยิ่งมนุษย์เรายู่ร่วมกันมาก
คนก็ยิ่งจำเป็นต้องมีระเบียบวินัยมาก ทั้งนี้เพื่อให้ทุกคนได้มีชีวิตอยู่ร่วมกันด้วยความสันติสุข
ระเบียบวินัยในภาษาไทยเป็นคำที่ใช้คู่กัน มีผู้ให้คำจำกัดความของระเบียบวินัยไว้ดังนี้

ระเบียบในภาษาไทยนั้น เปลื้อง ฉ นคร (2516 : 383) ได้ให้
ความหมายไว้ว่าเป็น ความเรียบร้อย, ทำเนียบ, แบบแผน, แถว, แนว, สิ่งที่อยู่กรอง,
ลำดับที่จัดให้เข้ากัน

กรมวิชาการ (2528 : 446) ได้ให้ความหมายของระเบียบไว้ว่า
หมายถึง แบบแผนที่วางไว้เป็นแนวปฏิบัติ เช่น ระเบียบของโรงเรียน ระเบียบของ
ข้าราชการ

ส่วนพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 (2530 : 685)
ได้ให้ความหมายของระเบียบไว้ว่า หมายถึง แบบแผนที่วางไว้เป็นแนวปฏิบัติหรือดำเนินการ

ส่วนวินัยในภาษาไทยนั้น มีผู้ให้คำจำกัดความไว้ดังนี้

สนั่น สุมิตร (2505 : 7) ได้ให้ความหมายของวินัยไว้ว่า หมายถึง
ระเบียบปฏิบัติตามแนวความคิดของชนกลุ่มต่าง ๆ เพื่อจุดประสงค์ในการฝึกนิสัยเป็นระเบียบ
ปฏิบัติเพื่อความเรียบร้อย เป็นสุขของชนกลุ่มต่าง ๆ

สุชา และสุรางค์ จันทน์เอม (2515 : 213-214) ได้ให้ความหมาย
ของวินัยไว้ว่า หมายถึง การรู้จักปฏิบัติตนตามระเบียบ และข้อกำหนดกฎเกณฑ์ซึ่งกลุ่มได้ตกลง

กันตั้งขึ้นสำหรับสมาชิกปฏิบัติ เพื่อช่วยให้สังคมนั้น ๆ อยู่ด้วยกันอย่างราบรื่นมีความสุข และความ สำเร็จ โดยอาศัยการฝึกอบรมให้รู้จักปฏิบัติตน รู้จักควบคุมตนเอง

สุดใจ เหล่าสุนทร (2517 : 180) ให้ความหมายของวินัยว่า วินัยคือ การงดเว้นไม่กระทำความผิด หรือความชั่วต่าง ๆ โดยเกรงกลัวการลงโทษจาก ภายนอก

กรมการศาสนา (2522 : 5) ได้เสนอเกี่ยวกับคำว่า "วินัย" ไว้ในหนังสือคู่มือจริยศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 ว่า วินัยเป็นทั้งข้อบังคับหรือระเบียบที่ตราไว้เพื่อ ควบคุมหมู่คณะให้อยู่ในสภาพเรียบร้อย และช่วยฝึกหัดให้บุคคลประพฤติแต่สิ่งที่ดีงาม

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2525 (2530 : 756) ได้ ให้ความหมายของวินัยว่า หมายถึง การอยู่ในระเบียบแบบแผนและข้อบังคับ ข้อปฏิบัติ ข้อบังคับ

ดังนั้นจากความหมายทั้งของระเบียบและวินัยนั้น จะเห็นได้ว่า ระเบียบ เป็นแบบแผน แนวทาง ก่อให้เกิดการเสริมสร้างวินัย

ในเอกสารการสอนของมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2525:215) ให้ความหมายของระเบียบวินัยไว้ 2 ลักษณะ ได้แก่ การทำงานที่มีขั้นตอน ได้ผลออกมา เรียบร้อยปรากฏให้เห็นได้ทางตา คือ ความเป็นระเบียบ และหมายถึง ความสามารถ ควบคุมตนเองไม่ทำอะไรตามใจชอบ ไม่ละเมิดกฎของหมู่คณะ สามารถร่วมกิจกรรมของหมู่คณะ ได้

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (2526 : 186) ได้กำหนด ว่า ระเบียบวินัย หมายถึง การควบคุมตนเองให้ประพฤติปฏิบัติตามกฎหมาย ข้อบังคับ ระเบียบแบบแผน และขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงาม เพื่อความสงบสุขในชีวิตของตน และ ความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม

วินัย ตรงกับภาษาอังกฤษว่า Discipline มีผู้ให้คำจำกัดความไว้
ดังนี้

จอร์จ วี เชเวียคอฟ และ ฟริทซ์ เรดล์ (George V. Sheviakov and Fritz Redl 1956 : 2) ได้ให้ความหมายของวินัยไว้ 4
ความหมาย ดังนี้

- 1) การปฏิบัติซึ่งก่อให้เกิดวินัยที่เหมาะสมแก่ผู้เรียนในด้านการศึกษานั้น
หมายถึง การพัฒนาสถาบันหรือองค์กรด้วยการสอนหรือด้วยการฝึกฝน
- 2) การฝึกเพื่อก่อให้เกิดการกระทำที่สอดคล้องกับกฎระเบียบที่องค์กร
ได้วางไว้ โดยปฏิบัติตามอย่างสม่ำเสมอและเป็นระบบ
- 3) การป้องกัน เพื่อสร้างระเบียบและความคุม ซึ่งทำโดยการสร้าง
นิสัยให้ปฏิบัติตาม
- 4) การแก้ไข โดยอาศัยการลงโทษ เพื่อฝึกให้เกิดนิสัยที่ถูกต้อง
เป็นไปตามแนวทางที่ต้องการ

เดวิด พี ออซูเบล (David P. Ausubel 1968 : 459) อธิบายไว้ว่า
วินัยหมายถึงการกำหนดมาตรฐานภายนอกต่าง ๆ ขึ้นเพื่อควบคุมการกระทำหรือความประพฤติของบุคคล

จาก "Dictionary of Education" ซึ่ง คาร์เตอร์ วี กูด
(Carter V. Good) เป็นบรรณาธิการ (1973 : 185-186) ได้ให้ความหมายของวินัย
ไว้ว่า หมายถึง กระบวนการหรือผลของการควบคุมหรือการบังคับความต้องการ แรงกระตุ้น
ความปรารถนา หรือความสนใจ เพื่อให้เป็นไปตามอุดมคติหรือเพื่อให้ได้มาซึ่งพฤติกรรมที่มี
ประสิทธิภาพและเชื่อถือได้

โจเซฟ คิงส์เบอรี (Joseph Kingsbery 1975 : 20) ได้ให้
คำนิยามของคำว่าวินัยไว้ว่า วินัย หมายถึง ระเบียบปฏิบัติของชนกลุ่มต่าง ๆ เพื่อจุดประสงค์
ในการฝึกนิสัย

จากความหมายของระ เบียบและวินัยทั้งในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ สรุปได้ว่า ระ เบียบวินัย คือ แบบธรรมเนียม กฎข้อบังคับ หรือกฎเกณฑ์ที่สมาคม หน่วยงาน หรือสังคมแต่ละหน่วยบัญญัติขึ้น เพื่อให้บุคคลที่อยู่ร่วมกันประพฤติปฏิบัติ อันจะนำความ เรียบร้อย และความ เจริญมาสู่บุคคลและหมู่คณะ สามารถทำงานร่วมกันได้อย่างสงบราบรื่น

ความหมายของระ เบียบวินัยของโรงเรียน

โรงเรียนจำเป็นต้องมีระ เบียบวินัย เพื่อเป็น เครื่องควบคุมความประพฤติ ของนักเรียน มีผู้ให้ความหมายของระ เบียบวินัยของโรงเรียนต่าง ๆ ไว้ดังนี้

กัญญา สาธร (2514 : 315) ได้ให้ความหมายของระ เบียบวินัย ในโรงเรียนว่า หมายถึง ระ เบียบข้อบังคับต่าง ๆ ที่โรงเรียนกำหนดขึ้นให้นักเรียนปฏิบัติตาม หรือบางที่โรงเรียนยังไม่ได้กำหนดไว้ เป็นลายลักษณ์อักษร แต่เป็นความคาดหวังของครูว่า นักเรียนควรวางตัวหรือประพฤติตนอย่างนั้นอย่างนี้ทั้งในห้องเรียน ในบริเวณโรงเรียน และ นอกโรงเรียน

จิตรา วสุวานิช (2516 : 159) ให้ความหมายของวินัยว่า วินัย คือ สิ่งที่ใช้ในการลงโทษ หรือควบคุมพฤติกรรมบางอย่าง จุดมุ่งหมายของวินัยคือ การทำให้ คนรู้จักควบคุมตนเอง นักเรียนจึงต้องมีระ เบียบข้อบังคับ สำหรับการฝึกอบรมนิสัยของตนเอง ฉะนั้น ความหมายของวินัยในโรงเรียนทั่ว ๆ ไปก็คือ ข้อตกลง คำสั่ง ให้ประพฤติปฏิบัติใน สิ่งที่ดีงาม

พนัส ทันทาคินทร์ (2521 : 151) ให้ความหมายของวินัยในโรงเรียน ว่า หมายถึง การรู้จักปกครองตนเอง การกระทำตามระ เบียบหรือข้อบังคับต่าง ๆ เกิดขึ้น โดยความสมัครใจของผู้ปฏิบัติ คือ นักเรียนได้มองเห็นคุณค่าแล้วว่าการปฏิบัติตามข้อบังคับ ที่โรงเรียนสร้างขึ้น และตัวเองก็เห็นพร้อมนั้น เป็นสิ่งที่จะดำรงไว้ซึ่งความสงบ เรียบร้อยอันจะ นำมาซึ่งความสงบสุข และความเสมอภาคแก่สมาชิกในสังคมนั้น นักเรียนเห็นได้ชัดว่าการที่แต่ละ คนทำอะไรตามใจชอบก็จะก่อให้เกิดความไม่สงบขึ้น สังคมนั้นจะกลายเป็นสังคมน่าเกลียด ไร้ ระ เบียบ ไร้ศีลธรรม คนอ่อนแอจะถูกรังแกอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นวินัยในโรงเรียนจึง เป็น อำนางที่จะรักษาความเป็นธรรมให้แก่ทุกคน และเป็น เครื่องยืนยันสิทธิ เสรีภาพของนัก เรียน ทุกคนในโรงเรียนนั้น

รุ่ง พูลสวัสดิ์ (ม.ป.ป. : 104) สรุปว่า ระเบียบวินัยของโรงเรียน เป็นข้อบังคับที่ครูและนักเรียนบัญญัติขึ้น เพื่อเป็นแนวทางให้นักเรียนควบคุมความประพฤติตนเอง และให้ครูได้ใช้ควบคุมนักเรียนให้ปฏิบัติตามที่ได้กำหนดไว้

รูคอล์ฟ ดรายเคิร์ส (Rudolf Dreikurs 1971 : 21-22) อธิบายถึงวินัยในโรงเรียน สรุปว่า วินัยในโรงเรียนเป็นเครื่องมือที่ครูใช้เป็นหลักควบคุม พฤติกรรมของนักเรียน และโรงเรียนจะต้องสร้างพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยให้เกิดขึ้นโดย เป็นพฤติกรรมที่เกิดจากความยินยอมหรือเต็มใจที่จะปฏิบัติมากกว่าที่จะถูกบังคับ

โดนัลด์ อาร์ กรอสนิคเคิล และ แฟรงค์ พี เซสโก (Donald R. Grossnickle and Frank P. Sesko 1985 : 2) กล่าวถึงระเบียบวินัยในโรงเรียน สรุปว่า โรงเรียนต้องมีความรับผิดชอบในการปลูกฝังนักเรียนให้มีพฤติกรรมที่เหมาะสม เพื่อให้เป็นสมาชิกที่ดีของสังคม ซึ่งโรงเรียนที่มีระเบียบวินัยที่ดีนั้นนักเรียนจะต้องรู้จักรับผิดชอบและ ควบคุมตนเอง ในเวลาเดียวกันโรงเรียนต้องยอมรับฟังความคิดเห็นของนักเรียนด้วย

ดังนั้นระเบียบวินัยของโรงเรียน จึงเป็นระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ ที่ทาง โรงเรียนกำหนดขึ้น เพื่อให้ครูได้ใช้ควบคุมพฤติกรรมนักเรียน และเพื่อเป็นแนวทางให้นักเรียน ปฏิบัติ การที่นักเรียนรู้จักปกครองตนเองโดยกระทำตามระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ ของโรงเรียน ด้วยความสมัครใจแล้วถือว่านักเรียน เป็นผู้ที่มีวินัย

1.2 ประเภทของวินัย

ธีระ ชัยพุทธยรรยง ได้สรุปประเภทของวินัยไว้ 2 ประเภท คือ วินัยภายนอกและวินัยในตนเอง และได้ัญเชิญพระบรมราชาโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลปัจจุบัน ในพิธีพระราชทานกระบี่และปริญญาบัตรแก่ผู้สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนนายร้อย พระจุลจอมเกล้า โรงเรียนนายเรือ และโรงเรียนนายเรืออากาศ เมื่อวันที่ 25 มีนาคม 2524 มีความว่า

วินัยแท้จริงมีอยู่ 2 อย่าง อย่างหนึ่งคือ วินัยตามที่ ทรากันและถือกันอันได้แก่ข้อปฏิบัติที่บัญญัติไว้เป็นกฎหมาย หรือระเบียบ

ข้อบังคับต่าง ๆ ให้ถือปฏิบัติ อีกอย่างหนึ่ง คือ วินัยในตนเองที่แต่ละคนจะต้องบัญญัติขึ้นสำหรับความคุมใจให้มีความจริงใจและให้ประพฤติปฏิบัติตามความจริงใจนั้นอย่างมั่นคง มีลักษณะ เป็นสัจจาธิฐาน หรือ การตั้งสัตย์สัญญาให้แก่ตัว วินัยอย่างนี้จัดเป็นตัววินัยแท้ เพราะให้ผลจริงและแน่นอน ยิ่งกว่าวินัยที่เป็นบทบัญญัติทั้งเป็นบังคับสำคัญที่จะเกื้อกูลให้การถือการใช้วินัยที่เป็นบทบัญญัตินั้นได้ผลเที่ยงตรง ถูกต้อง สมบูรณ์เต็ม เปี่ยมตามเจตนารมณ์ (ธีระ ชัยยุทธยรรยง 2527 : 69)

คุณนิศย์ วัฒนธาดา (2518 : 119) ได้แบ่งประเภทของวินัยออกเป็น

2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

1. วินัยในตนเอง (Self Discipline) หมายถึง วินัยที่บัญญัติขึ้นเพื่อบังคับตนเองให้ปฏิบัติตาม ถ้านักเรียนมีวินัยในตนเองแล้วก็จะลดปัญหาในด้านการปกครองนักเรียนได้อย่างมาก เพราะตัวเองจะต้องรู้จักควบคุมพฤติกรรมของตนเองให้บรรลุจุดหมายปลายทางได้อย่างสุขสบาย รู้จักความรับผิดชอบ ปฏิบัติตามหน้าที่ของคนที่มีความรับผิดชอบ

2. วินัยส่วนรวมหรือวินัยสำหรับหมู่คณะ (External Authority Discipline) หมายถึง วินัยที่ออกมาจากอำนาจภายนอกเพื่อบังคับให้ส่วนรวมปฏิบัติตามให้เกิดความเป็นระเบียบเรียบร้อยขึ้น วินัยส่วนรวมนี้จะต้องสังกฏเกณฑ์เป็นแนวทางกลาง ๆ ให้ทุกคนสามารถปฏิบัติตามได้

ถ้าจะพิจารณาถึงลักษณะวินัยที่ใช้กันอยู่ในโรงเรียนซึ่งหมายถึง การรู้จักปกครองตนเอง การกระทำตามระเบียบหรือข้อบังคับต่าง ๆ เกิดขึ้นด้วยความสมัครใจของผู้ปฏิบัติคือ นักเรียน ดังที่ พันัส หันนาคินทร์ ได้อธิบายไว้ (2521 : 153-155) จะสามารถแบ่งประเภทของวินัยได้ 3 ประเภทคือ

1. วินัยเด็ดขาดแบบทหาร (Absolute Authority) คือ การใช้ความกลัวเป็นเครื่องมือ นักเรียนทำดีเพราะกลัวจะถูกลงโทษ วินัยแบบนี้ตรงกับสุภาษิตที่ว่า "รักวัวให้ผูก รักลูกให้ตี" ผู้เห็นด้วยกับวินัยแบบนี้อ้างว่า เมื่อนักเรียนกระทำดีจนชินแล้วต่อไปภายหน้าก็จะคิด เป็นนิสัยไม่กระทำชั่ว พวกที่ไม่เห็นด้วยกล่าวว่า การบังคับนักเรียนให้อยู่ใน

กรอบแบบทหาร เป็นการคิดหลักการประชาธิปไตย

2. วินัยแบบค่านิยมงานให้สอดคล้องกับความสนใจของนักเรียนตามแนวคิดนี้ถือว่า เมื่อนักเรียนได้กระทำสิ่งที่ตัวสนใจแล้ว ปัญหาเรื่องวินัยก็จะไม่เกิดขึ้น ซึ่งการรักษาวินัยแบบนี้ทำไม่ได้ทุกกรณี แต่เป็นวิธีหนึ่งที่โรงเรียนจะใช้เพื่อแก้ปัญหาทางวินัยของนักเรียน

3. วินัยที่เกิดขึ้นจากการรู้จักความรับผิดชอบและเกียรติของตนเอง โดยมีจุดหมายให้นักเรียนมีความประพฤติดี โดยพยายามสร้างให้นักเรียนนับถือในเกียรติของตนและรู้จักรับผิดชอบต่อการรักษาเกียรตินั้น

ปัจจุบันโรงเรียนพยายามปลูกฝัง และส่งเสริมการมีวินัยในตนเองให้กับนักเรียน โดยใช้วินัยประเภทที่เกิดขึ้นจากการรู้จักความรับผิดชอบและเกียรติของตน อันจะมีผลให้นักเรียนทำความดีเพราะรักที่จะทำดี ไม่ใช่เพราะเกรงกลัวอำนาจภายนอก นักเรียนจะเป็นผู้รู้คุณค่าของตัวเอง (Self Value) ซึ่งเป็นคุณธรรมอันสูงของความเป็นคน

1.3 ระเบียบวินัยของโรงเรียนมัธยมศึกษาของไทย

สำหรับระเบียบวินัยของโรงเรียนมัธยมศึกษาในสถานศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษาในประเทศไทยนั้น ได้ถือปฏิบัติตามประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ 132 ลงวันที่ 22 เมษายน พ.ศ. 2515 กฎกระทรวงฉบับที่ 1 พ.ศ. 2515 ว่าด้วยการแต่งกายและความประพฤติของนักเรียนและนักศึกษา และระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยเครื่องแบบนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. 2527 ซึ่งจากกฎระเบียบนี้ จะเห็นว่าได้กำหนดระเบียบไว้ 2 หมวดคือ หมวดระเบียบการแต่งกายและหมวดระเบียบความประพฤติ โดยรวมเอาระเบียบในชั้นเรียนไว้ในหมวดระเบียบความประพฤติด้วย ซึ่งระเบียบเหล่านี้จะกล่าวไว้อย่างกว้าง ๆ และให้อำนาจแก่สถานศึกษาหรือโรงเรียนในการกำหนดระเบียบข้อบังคับเพิ่มเติมได้ตามความเหมาะสมแก่โรงเรียนนั้น ๆ

1. หมวดระเบียบการแต่งกาย

จากประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 132 ลงวันที่ 22 เมษายน พ.ศ. 2515 มีข้อความดังนี้

โดยที่คณะปฏิวัติพิจารณาเห็นว่า นักเรียนและนักศึกษาเป็นเยาวชนที่กำลังสร้างสมคุณสมบัติทั้งในด้านความรู้ ความคิด และคุณธรรมพร้อมที่จะรับมรดกตกทอดจากผู้ใหญ่ เป็นพลเมืองดี มีประโยชน์แก่ประเทศชาติในอนาคต นักเรียนและนักศึกษาคควรจะได้รับ การอบรมดูแลใกล้ชิดจากบิดามารดา ผู้ปกครอง และอาจารย์ เพื่อเป็นบุตรที่ดีของบิดามารดา เป็นศิษย์ที่ดีของครู อยู่ในโอวาทคำสั่งสอนรวมทั้งอยู่ในระเบียบประเพณีและกฎหมายของบ้านเมือง เป็นการสมควรจะส่งเสริมและคุ้มครองความประพฤติ การแต่งกาย และจรรยาบรรณให้รัดกุมยิ่งขึ้น เพื่อให้เหมาะสมกับเหตุการณ์ปัจจุบัน หัวหน้าคณะปฏิวัติจึงมีคำสั่งดังต่อไปนี้

. . .

ข้อ 4 นักเรียนและนักศึกษาต้องประพฤติตนอยู่ในระเบียบวินัยของโรงเรียนหรือสถานศึกษาที่ตนสังกัดอยู่ และต้องแต่งกายหรือแต่งเครื่องแบบตามระเบียบข้อบังคับของโรงเรียนและสถานศึกษา หรือตามที่กฎหมายกำหนด นักเรียนและนักศึกษาต้องไม่แต่งกายหรือประพฤติตนไม่สมควรแก่วัยหรือไม่เหมาะสมแก่สภาพของนักเรียนและนักศึกษา ทั้งนี้ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

. . .

(ราชกิจจานุเบกษา 2515 : 27-32) (ดูรายละเอียดจากภาคผนวก ง)

จากกฎกระทรวงฉบับที่ 1 พ.ศ. 2515 ว่าด้วยการแต่งกายและความประพฤติของนักเรียนและนักศึกษา มีข้อความดังนี้

ข้อ 1 การแต่งกายและความประพฤติดังต่อไปนี้ ถือว่าไม่เหมาะสมกับสภาพของนักเรียนตามความในข้อ 5 แห่งประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 132

(1) นักเรียนชายตัดผมหรือไว้ผมยาวจนด้านข้างและด้านหลังยาวเลยต้นผม หรือไว้หนวดไว้เครา นักเรียนหญิงตัดผมหรือไว้ผมยาวเลยต้นคอ หากโรงเรียนหรือสถานศึกษาได้อนุญาตให้ไว้ยาวเกินกว่านี้ก็ให้รวบให้เรียบร้อย นักเรียนใช้เครื่องสำอางหรือสิ่งปลอมปนเพื่อการเสริมสวย

. . .

(ราชกิจจานุเบกษา 2515 : 128-131) (ดูรายละเอียดจาก
ภาคผนวก ง)

และจากระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยเครื่องแบบนักเรียน
และนักศึกษา พ.ศ. 2527 มีข้อความดังนี้

. . .

5.3 ระดับมัธยมศึกษา

5.3.1 เสื้อ ชาย ผ้าสีขาว แบบคอเชิ้ต แขนสั้น หญิง
ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ผ้าสีขาว แบบคอปกกลาสี ผูกด้วยผ้าผูก
คอชายสามเหลี่ยม เจ็อนกลาสี สีดำหรือสีกรมท่า แขนสั้น
ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ผ้าสีขาว แบบคอเชิ้ต แขนสั้น

5.3.2 กางเกง ผ้าสีดำ สีน้ำเงิน สีกรมท่าหรือสีทากี้
แบบสุภาพ ขาสั้น

5.3.3 กระโปรง ผ้าสีดำหรือสีกรมท่า แบบสุภาพ พับ
เป็นจีบข้างละ 3 จีบ ทั้งด้านหน้าและด้านหลัง ยาวเพียง
ได้เข้า

5.3.4 เข็มขัดชาย หนังสีดำหรือสีน้ำตาล ทั่วเป็น
โลหะรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า ชนิดหัวกลัด นักเรียนที่เป็นลูกเสือ
จะใช้เข็มขัดลูกเสือแทนก็ได้

5.3.5 รองเท้า ถุงเท้า ชาย รองเท้าหนังหรือผ้าใบ
สีดำ หรือสีน้ำตาล แบบหุ้มสันชนิดผูก ถุงเท้าสีขาหรือสี
น้ำตาล หญิง รองเท้าหนังหรือผ้าใบสีดำ แบบหุ้มสัน หุ้ม
ปลายเท้า มีสายรัดหลังเท้า ถุงเท้าสีขาขาว

. . .

(ราชกิจจานุเบกษา 2527 : 11-22) (ดูรายละเอียดจาก
ภาคผนวก ง)

2. หมวดระเบียบความประพฤติ

จากประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 132 ลงวันที่ 22 เมษายน
พ.ศ. 2515 มีข้อความดังนี้

. . .

ข้อ 4 นักเรียนและนักศึกษาต้องประพฤติตนอยู่ในระเบียบ
วินัยของโรงเรียนหรือสถานศึกษาที่ตนสังกัดอยู่ และต้อง

แต่งกายหรือแต่งเครื่องแบบตามระเบียบข้อบังคับของ
โรงเรียนและสถานศึกษา หรือตามที่กฎหมายกำหนด นักเรียน
และนักศึกษาต้องไม่แต่งกายหรือประพฤติน่าไม่สมควรแก่วัย
หรือไม่เหมาะสมแก่สภาพของนักเรียนและนักศึกษา ทั้งนี้ตาม
ที่กำหนดในกฎกระทรวง

. . . .

(ราชกิจจานุเบกษา 2515 : 27-32)

และจากกฎกระทรวงฉบับที่ 1 พ.ศ. 2515 ว่าด้วยการแต่งกาย
และความประพฤติของนักเรียนและนักศึกษา มีข้อความดังนี้

ข้อ 1 การแต่งกายและความประพฤติดังต่อไปนี้ ถือว่า
ไม่เหมาะสมกับสภาพของนักเรียนตามความในข้อ 5 แห่ง
ประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 132

. . . .

(2) เที้ยวเร่ร่อนอยู่ในสาธารณะสถาน หรือทำลาย
สมบัติของโรงเรียนหรือสถานศึกษา หรือสาธารณสมบัติ

(3) แสดงกิริยา วาจา หรือกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใด
ที่ไม่สุภาพ

(4) มั่วสุม และก่อความเดือดร้อนรำคาญอย่างหนึ่ง
อย่างใด

(5) เล่นการพนันซึ่งต้องห้ามตามกฎหมายการพนัน

(6) เที้ยวเตร่เวลากลางคืนระหว่างเวลา 22.00
นาฬิกา ถึง 4.00 นาฬิกา ของวันรุ่งขึ้น เว้นแต่ไปกับบิดา
มารดาหรือผู้ปกครอง หรือได้รับอนุญาตจากโรงเรียนหรือ
สถานศึกษา

(7) สูบบุหรี่ สูบกัญชา หรือเสพสุรา ยาเสพติดหรือ
ของมึนเมาอย่างอื่น

(8) เข้าไปในสถานบริการ ตามกฎหมายว่าด้วยสถาน
บริการหรือสถานที่อื่นใดซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกัน โรงเรียนจำนำ
หรือสถานการพนันในระหว่างที่มีการเล่น เว้นแต่จะเป็นผู้
อาศัยอยู่หรือเยี่ยมญาติในสถานทีนั้น

(9) เข้าไปในงานหรือร่วมงานสังสรรค์และงานนั้นมิ
เป็นการเดินรำ หรือการแสดงซึ่งไม่สมควรแก่สภาพของนักเรียน
เว้นแต่ไปกับบิดามารดาหรือผู้ปกครองหรืองานนั้นบิดามารดา
หรือผู้ปกครองหรือสถานศึกษาของนักเรียนคนใดคนหนึ่งเป็นผู้จัด

(10) เข้าไปในสถานค้าประเวณี เว้นแต่จะเป็นผู้
อาศัยอยู่ที่นั่น หรือเข้าไปเยี่ยมญาติซึ่งอาศัยอยู่ในสถานนั้น

(11) คบค้าสมาคมกับหญิงซึ่งประพฤตินเพื่อการค้า
ประเวณี เว้นแต่จะเป็นญาติใกล้ชิดกับหญิงนั้น

(12) ประพฤติคนในท่านองชู้สาว

(13) มีวัดถูกระเบิดก็ดี หรือมีอาวุธติดตัว หรือซ่อนเร้น
ไว้เพื่อใช้ในการประทุษร้ายก็ดี

(14) หลบหนีโรงเรียน

. . .

(ราชกิจจานุเบกษา 2515 : 128-131)

ผู้วิจัยได้นำเสนอระเบียบของโรงเรียนมัธยมศึกษา จำนวน 3 โรงเรียน
ได้แก่ โรงเรียนพุทธจักรวิทยา โรงเรียนวัดน้อยนพคุณ และโรงเรียนปากน้ำวิทยาคม
โดยมีรายละเอียดแยกเป็นแต่ละหมวดต่อไปนี้

1. หมวดระเบียบการแต่งกาย เพื่อให้เป็นไปตามประกาศของคณะ
ปฏิบัติ และกฎ-ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ โรงเรียนมัธยมศึกษาแต่ละแห่งที่อยู่ภายใต้การ
ควบคุมของกระทรวงศึกษาธิการจึงได้กำหนดระเบียบว่าด้วยการแต่งกายของนักเรียนขึ้นมา เช่น
โรงเรียนพุทธจักรวิทยา (2530 : 112-115) ได้กำหนดระเบียบว่าด้วยเครื่องแบบและ
การแต่งกายของนักเรียนไว้โดยสรุปได้ดังนี้

นักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย ให้ตัดผมด้านข้าง
เกรียน และยาวไม่เกิน 5 ซม. และห้ามแสกกลางหรือทวิเสย ไว้จอน ผมยาวปะต้นคอ
ไว้หมวดเครา เสื้อเป็นแบบคอเชิด ผ้าขาวเกลี้ยงไม่มีจุดหรือลายดอกในเนื้อผ้า กางเกง
เป็นผ้าสีดำ เข็มขัดหนังสีดำ หัวเข็มขัดสีน้ำเงิน รองเท้าสีขาว รองเท้าหุ้มส้นสีดำชนิดผูก
ทำด้วยหนังหรือผ้าใบ นักเรียนหญิงระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลายให้ตัดผมโดยตัดปลาย
ให้เสมอกันทั้งด้านข้างและด้านหลัง โดยรอบยาวประมาณชายชู ไม่ตัดหรือซอย ไม่คัมแต่ง
ด้วยเครื่องประดับใด ๆ สำหรับนักเรียนหญิงระดับมัธยมศึกษาตอนปลายถ้าไว้ผมยาวต้องรวบให้
เรียบร้อย เสื้อเป็นผ้าขาวเกลี้ยงไม่มีจุดหรือลายดอกในเนื้อผ้า นักเรียนหญิงระดับมัธยมศึกษา
ตอนต้น เป็นปกกลาสี นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายเป็นปกเชิด กระโปรงเป็นผ้าสีกรมท่า

เกลี้ยงไม่มีลวดลาย ผุงเท้าสีขาว รองเท้าแบบหุ้มสันสีดำหัวมน นักเรียนหญิงระดับมัธยมศึกษาตอนปลายใช้ เข็มขัดหนังสีดำหัวสี่เหลี่ยม

นักเรียนชายและหญิงระดับมัธยมศึกษาตอนต้นให้ปักอักษรย่อของโรงเรียน และชื่อ นามสกุลของนักเรียนบริเวณด้านบนขวาของเสื้อ ส่วนนักเรียนชายและหญิงระดับมัธยมศึกษาตอนปลายให้ปฏิบัติเหมือนนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และให้ปักตราของโรงเรียนเหนืออักษรย่อของโรงเรียนด้วย

นักเรียนต้องแต่ง เครื่องแบบนักเรียนหรือชุดลูกเสือ เนตรนารีหรือชุดนักศึกษาวิชาทหารมาโรงเรียน ในวันที่มีการเรียนวิชาพลศึกษาอนุญาตให้สวม เสื้อพลศึกษาและ รองเท้าผ้าใบสีขาว ไม่มีลวดลายมาจากบ้านได้ ให้นักเรียนทุกคนใช้กระเป๋านักเรียนสีดำห้ามสวมเครื่องประดับทุกชนิดยก เว้นนาฬิกา และให้นักเรียนรักษาเครื่องแต่งกายของตนให้เรียบร้อยอยู่เสมอ

โรงเรียนวัดน้อยนพคุณ (2530 : 48-52) ได้ออกระเบียบว่าด้วยการแต่งกายของนักเรียนมีลักษณะคล้ายคลึงกับโรงเรียนพุทธจักรวิทยา แต่มีส่วนเพิ่มเติมหรือแตกต่างออกไปบ้างคือ ผมงของนักเรียนชายไม่ตัดตรงทรง ทรงหวี เสื้อของนักเรียนชายและหญิงไม่ใช่ผ้ายัดหรือผ้าแพร หรือผ้าที่รักษารูปทรงไม่ได้ ขนาดของเสื้อไม่รัดรูป ขนาดพอเหมาะกับตัวให้นักเรียนทุกคนปักอักษรย่อของโรงเรียน เลขประจำตัวบริเวณด้านบนขวาของเสื้อให้ปักชื่อนามสกุล เหนือกระเป๋าด้านซ้าย และปักเครื่องหมายแสดงระดับชั้นที่ปักเสื้อด้านซ้าย เล็บต้องตัดสั้น สะอาด ห้ามทาสีเล็บ และต้องนำเครื่องแบบชุดพลศึกษามาเปลี่ยนที่โรงเรียนในเวลาเรียนพลศึกษา เท่านั้น ห้ามแต่ง เครื่องแบบพลศึกษามาจากบ้าน

โรงเรียนปากน้ำวิทยาคม (2530 : 113-118) ได้ออกระเบียบว่าด้วยเครื่องแต่งกายนักเรียนของโรงเรียนปากน้ำวิทยาคม ส่วนใหญ่มีลักษณะคล้ายคลึงกับโรงเรียนพุทธจักรวิทยา และโรงเรียนวัดน้อยนพคุณ แต่มีส่วนหนึ่งเพิ่มเติมหรือแตกต่างออกไปคือ นักเรียนชายห้ามใส่สูท ใส่หมวก เข็มขัด เป็นโลหะสีทองหรือสีเงิน นักเรียนทุกคนปักอักษรย่อของโรงเรียน เลขประจำตัวบริเวณด้านบนขวาของเสื้อ และให้ปักชื่อนามสกุล และเครื่องหมายแสดงระดับชั้นบริเวณด้านบนซ้ายของเสื้อ นักเรียนหญิงใช้กระโปรงสีน้ำเงินหรือสีกรมท่า ผมงของนักเรียนหญิง

ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายถ้าหมยยาวให้รวม รวมแกละหรือถัก เบีย ห้ามแต่งหน้าด้วยเครื่อง
สำอาง และห้ามใส่ต่างหู

จากระเบียบว่าด้วย เครื่องแบบและการแต่งกายของนักเรียนในโรงเรียน
มัธยมศึกษาแต่ละแห่งส่วนใหญ่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน จะมีส่วนเพิ่มเติมหรือแตกต่างกันบ้าง เล็กน้อย
ในรายละเอียดปลีกย่อย และโรงเรียนแต่ละแห่งมุ่งเน้นให้การแต่งกายของนักเรียนมีลักษณะ
สุภาพ เรียบร้อย สะอาดถูกสุขภาพ ประหยัดเหมาะสมแก่สภาพและวัยของนักเรียน เป็นไป
ตามประกาศของคณะปฏิวัติและกฎ-ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ

2. หมวดระเบียบความประพฤติ

เพื่อให้เป็นไปตามประกาศของคณะปฏิวัติ และกฎ-ระเบียบกระทรวง
ศึกษาธิการ โรงเรียนมัธยมศึกษาแต่ละแห่งที่อยู่ภายใต้การควบคุมของกระทรวงศึกษาธิการจึง
ได้กำหนดระเบียบว่าด้วย การปฏิบัติตนของนักเรียนขึ้นมา โดยรวมเอาระเบียบความประพฤติ
และระเบียบในชั้นเรียนไว้ด้วยกัน เช่น โรงเรียนพุทธจักรวิทยา (2530 : 120-129)
ได้กำหนดระเบียบว่าด้วยการปฏิบัติตนของนักเรียน ด้านระเบียบความประพฤติไว้ โดยสรุปได้
ดังนี้

นักเรียนต้องมาโรงเรียนสม่ำเสมอและทันเวลา ถ้าหยุดเรียนต้องปฏิบัติ
ให้ถูกต้องตามระเบียบการลา ปฏิบัติตนเป็นคนดี มีความขยันหมั่นเพียร ไม่ประพฤติชั่วในเรื่อง
ต่อไปนี้ เช่น ลักทรัพย์ เล่นการพนัน สูบบุหรี่ เสพของมึนเมา ประพฤติตนในทำนองชั่วสาว
และเที่ยวเตร่ในเวลาค่ำคืน หรือในสถานที่ที่ไม่สมควร รักษาความสามัคคีในระหว่างหมู่คณะ
เป็นผู้ดีมีกิริยาวาจาสุภาพ มีสัมมาคารวะ รักษาทรัพย์สินและรักษาความสะอาดของโรงเรียน
ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ เป็นผู้มีประชาธิปไตยอยู่ในขอบเขตที่ถูกต้อง ให้ความร่วมมือ
และช่วยเหลืองานต่าง ๆ ของโรงเรียน ไม่นำอารมณ์ของมีค่า อาวุธหรือสิ่งประดิษฐ์อุปกรณ์
การพนันมาในโรงเรียน ไม่ถือเอาของผู้อื่นมาเป็นของตน ไม่ล้อเลียน ช่มชู้หรือก้าวร้าว
ทำร้ายผู้อื่น ไม่กระทำสิ่งที่ผิดกฎหมาย ไม่รับประทานอาหารก่อนเวลาพักหรือก่อนเวลาที่ทาง
โรงเรียนกำหนด ไม่นำอาหารและเครื่องดื่มไปรับประทานนอกโรงอาหาร รับประทานอาหาร
ด้วยกิริยามารยาทที่เรียบร้อย วึ่ง หรือเล่นกีฬาเฉพาะในสถานที่ที่โรงเรียนจัดไว้ให้ ในช่วง

ที่อยู่ในโรงเรียนถ้ามีความจำเป็นต้องออกนอกบริเวณโรงเรียนต้องขออนุญาตจากอาจารย์ฝ่ายปกครอง เมื่อเลิกเรียนแล้วให้รีบกลับบ้าน ถ้ามาโรงเรียนในวันหยุดเพื่อทำกิจกรรมต้องแต่งเครื่องแบบนักเรียนและต้องมีใบอนุญาตจากผู้ปกครองทุกครั้ง

ส่วนระเบียบของโรงเรียนวัดน้อยนาคู และโรงเรียนปากน้ำวิทยาคม ว่าด้วยการปฏิบัติตัวของนักเรียนด้านระเบียบความประพฤติ มีลักษณะคล้ายคลึงกันโรงเรียนพุทธจักรวิทยา

จะเห็นได้ว่า ระเบียบว่าด้วยการปฏิบัติตนของนักเรียนหมวดระเบียบความประพฤติของโรงเรียนแต่ละแห่งที่กล่าวมา มีลักษณะคล้ายคลึงกัน ซึ่งส่วนมากจะเน้นเกี่ยวกับการปฏิบัติตามระเบียบของโรงเรียนด้านการเรียน การลา กิจยามารยาท การประพฤติตนเป็นคนดี ละเว้นจากอบายมุขทั้งหลาย และการรักษาความสามัคคี รวมทั้งการให้ความร่วมมือแก่โรงเรียน เป็นต้น

3. หมวดระเบียบในชั้นเรียน

โรงเรียนแต่ละแห่งกำหนดระเบียบว่าด้วยการปฏิบัติตนของนักเรียนโดยรวมเอาระเบียบความประพฤติกับระเบียบในชั้นเรียนไว้ด้วยกัน เช่น โรงเรียนพุทธจักรวิทยา (2530 : 120-129) ได้ออกระเบียบว่าด้วยการปฏิบัติตนของนักเรียนด้านระเบียบในชั้นเรียนไว้ โดยสรุปได้ดังนี้

นักเรียนเดินเป็นแถว เข้าห้องเรียนอย่างมีระเบียบ นักเรียนต้องมีเครื่องเขียนแบบเรียนให้ครบ รักษาความเป็นระเบียบไม่คุยไม่เล่นในห้องเรียน ไม่ส่งเสียงอึกทึกกรบกวนชั้นเรียนอื่น ๆ ที่กำลังเรียนอยู่ ต้องตั้งใจเรียนฟังคำอธิบายของครูผู้สอนด้วยความเคารพ ไม่ลุกจากที่นั่งโดยไม่ได้รับอนุญาต ไม่นำวิชาอื่นขึ้นมาทำโดยที่ครูผู้สอนไม่อนุญาต เมื่ออาจารย์ไม่เข้าห้องเกิน 5 นาทีไปแล้วให้หัวหน้าชั้นรับรายงานหัวหน้าหมวดวิชา หรือฝ่ายวิชาการเข้าสอนแทนในระหว่างที่มีชั่วโมงเรียนนักเรียนจะต้องอยู่ในห้องเรียนจะ ไปอยู่ที่อื่นไม่ได้ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากครูผู้สอนในชั่วโมงนั้น ถ้ามีความจำเป็นต้องออกจากห้องเรียนให้ขออนุญาตจากอาจารย์ที่กำลังสอน ในกรณีที่อาจารย์ไม่อยู่ในห้องเรียนให้ทุกคนอยู่ในห้องด้วยความเป็นระเบียบเรียบร้อย ช่วยกันรักษาความสะอาดห้องเรียนทุกวันตามวัน เวลา เวรที่อาจารย์

ที่ปรึกษากำหนด ห้ามเคลื่อนย้ายโต๊ะ ม้านั่งออกนอกห้องเรียนโดยไม่ได้รับอนุญาต ห้ามขีดเขียนม้านั่ง โต๊ะเรียน ฝาผนัง ประตูหน้าต่างของห้องเรียนให้สกปรกและไม่ทำลายสิ่งของต่าง ๆ ให้ชำรุดเสียหาย ห้ามนำอาหาร ขนม และเครื่องดื่ม เข้ามารับประทานในห้องเรียน

ส่วนระเบียบของโรงเรียนปากน้ำวิทยาคม (2530 : 99-105) ว่าด้วยระเบียบวินัยข้อปฏิบัติของนักเรียนด้านระเบียบในชั้นเรียนส่วนใหญ่มีลักษณะคล้ายคลึงกับโรงเรียนพุทธจักรวิทยา แต่มีเพิ่มเติมคือ ผู้ไม่เข้าห้องเรียนเมื่อถึงเวลาถือว่ามีความผิด นักเรียนคนใดมีกิจธุระจำเป็นต้องพบปะกันในขณะกำลังเรียนให้ขออนุญาตครูผู้สอนก่อน ห้ามหลับในชั้นเรียน ห้ามนั่งหันข้างหรือหันหลังให้ครู ห้ามเล่นเกมส่ต่าง ๆ ในห้องเรียน ห้ามขีดเขียนกระดานดำและใช้โต๊ะครูโดยไม่ได้รับอนุญาตเสียก่อน และห้ามนำอารมณ์ของมีค่า อาวุธหรือวัตถุใด ๆ ที่ไม่เกี่ยวกับการเรียน หนังสืออ่านเล่นที่ครูผู้สอนไม่ได้กำหนดให้อ่าน ภาพอันไม่สุภาพเข้ามาในห้องเรียน

สำหรับระเบียบของโรงเรียนวัดน้อยนพคุณเกี่ยวกับระเบียบในชั้นเรียนมีลักษณะคล้ายคลึงกับโรงเรียนพุทธจักรวิทยาและโรงเรียนปากน้ำวิทยาคม

จะเห็นว่า ระเบียบว่าด้วยการปฏิบัติตนของนักเรียนหมวดระเบียบในชั้นเรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษาส่วนใหญ่ มีลักษณะคล้ายคลึงกัน โดยเน้นการรักษาความสงบ ความเป็นระเบียบเรียบร้อยของห้องเรียน เพื่อให้การเรียนการสอนดำเนินไปได้อย่างดี ปราศจากการรบกวนจากสิ่งใด ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ปราศจากพฤติกรรมเบี่ยงเบนของนักเรียน

1.3.1 ความจำเป็นและความสำคัญของระเบียบวินัยของโรงเรียน

อุบล หุระนันท์ (2514 : 96-97) กล่าวว่า วินัยเป็นสิ่งที่นักเรียนในโรงเรียนจะต้องปฏิบัติ เพราะมีคนอยู่ร่วมกันมากมาย จึงจำเป็นจะต้องมีกฎระเบียบ วินัย เพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อย และเพื่อทุกคนจะได้อยู่กันด้วยความสงบสุข วินัยจะช่วยให้หมู่คณะปฏิบัติงานต่าง ๆ บรรลุผลสำเร็จ โดยมีหลักคำนี้ถึง 3 ประการคือ

1. เพื่อเป็นการเสริมสร้างและดำรงไว้ซึ่งลักษณะความเจริญก้าวหน้าทั้งมวลของโรงเรียน

2. เพื่อเป็นการเตรียมตัวให้เด็กรู้จักทำงาน เป็น
3. ส่งเสริมให้ได้ปลูกฝังวินัยของตนเองไว้เป็นรากฐานใน

ตัว เด็ก

จากหนังสือจิตวิทยาการศึกษาของคณะวิชาการศึกษา

วิทยาลัยครูสวนกุหลาบ (2519 : 288) ได้อธิบายถึงความจำเป็นในการที่ต้องมีระเบียบวินัย ในโรงเรียนว่า เพื่อประโยชน์ดังต่อไปนี้

1. ช่วยให้นักเรียนเป็นผู้มีระเบียบเรียบร้อย สวยงาม
2. ช่วยให้มีควมสามัคคี ประองคองกันในกลุ่มนักเรียน
3. ช่วยให้การเรียนการสอนประสบผลสำเร็จ
4. ช่วยให้นักเรียนรู้จักควบคุมดูแล และปกครองตนเองตาม

หลักประชาธิปไตย

5. ช่วยให้ครูและนักเรียนอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

สุชา จันทน์เอม (2521 : 97) ได้กล่าวถึงคุณค่าและประโยชน์ของวินัยว่า คุณค่าของการมีวินัยนั้นเพื่อมนุษยธรรม ทำให้ยอมรับนับถือในศักดิ์และสิทธิ์ของบุคคล ทำให้บุคคลทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ ส่งเสริมความเป็นผู้นำและการยอมรับความสามารถของบุคคลแต่ละคน และเห็นว่าการมีวินัยนั้นก่อให้เกิดประโยชน์ดังนี้

1. ช่วยให้เด็กมีพฤติกรรมเป็นระเบียบเรียบร้อย
2. ช่วยให้เด็กมีความรับผิดชอบในหน้าที่ของตน
3. ช่วยสร้างความสามัคคีประองคองกันให้เกิดขึ้นในกลุ่มคณะ
4. ช่วยสร้างความเจริญก้าวหน้าของตนเอง
5. ช่วยให้ครูและเด็กอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข และประสบ

ผลสำเร็จในการเรียนการสอน

6. ช่วยส่งเสริมหลักการปกครองแบบประชาธิปไตย

พนัส หันนาสินทร์ (2524 : 155) กล่าวถึงความจำเป็นที่ต้องมีวินัยในโรงเรียนว่า โรงเรียนจำเป็นต้องมีระเบียบวินัยเพื่อเป็นเครื่องควบคุมความ

ประพฤตินักเรียน เพราะวินัยในโรงเรียนมีส่วนช่วยต่อความเจริญของนักเรียนและโรงเรียน ซึ่งสรุปได้ดังนี้คือ

1. วินัยช่วยสร้างและรักษาไว้ซึ่งสภาพการณ์อันจำเป็นต่อความเจริญก้าวหน้าของโรงเรียน หากขาดวินัยเสียแล้ว การดำเนินงานของโรงเรียนก็จะเต็มไปด้วยความยากลำบาก จนกระทั่งไม่สามารถดำเนินงานได้ และในที่สุดก็เป็นผลเสียมาสู่นักเรียนเอง

2. วินัยเป็นเครื่องเตรียมตัวนักเรียนสำหรับการดำเนินชีวิตในภายหน้า เมื่อนักเรียนเติบโตเป็นผู้ใหญ่มีเสรีภาพเต็มที่ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า จะทำอะไรได้ตามใจชอบ เสรีภาพที่จะใช้ตอนเป็นผู้ใหญ่นั้นจะต้องผูกพันอยู่กับความรู้จักรับผิดชอบอย่างใกล้ชิด การให้นักเรียนมีวินัยในโรงเรียน นับได้ว่าเป็นการสร้างความรู้จักรับผิดชอบต่อการกระทำที่ได้กระทำลงไปนั้น

3. วินัยเป็นเครื่องปลูกฝังการรู้จักควบคุมตัวเองทีละน้อย การชี้ให้นักเรียนเห็นคุณค่าของการรู้จักปกครองตนเอง เป็นสิ่งที่ครูจะต้องเอาใจใส่ปลูกฝังอยู่เสมอจนเป็นอุปนิสัยติดตัวไปในภายหน้า

ประถม แสงสว่าง (2525 : 116) สรุปว่าวินัยมีประโยชน์ต่อการศึกษาอบรมดังนี้

1. วินัยก่อให้เกิดความสามัคคีในหมู่คณะ
2. วินัยเป็นเครื่องช่วย เสริมสร้างพัฒนาการของคน ให้เจริญงอกงามขึ้นอย่างเป็นระเบียบ
3. วินัยช่วยให้คนเราดำรงชีวิตอยู่ร่วมกัน ในสังคม หรือในสถานศึกษาได้อย่างสันติสุข
4. วินัยเป็นเครื่องช่วยในการศึกษาเล่าเรียน ให้บรรลุผลตามจุดหมายที่ตั้งไว้ เช่น นักเรียนมีวินัยก็ง่ายแก่การปกครอง ครูก็จะได้มีโอกาสสั่งสอนอบรม

ได้อย่างเต็มที่ ไม่ต้องวุ่นวายอยู่กับการควบคุมมากนัก จนไม่มีเวลาจัดทำกิจกรรมอื่น ๆ
 ดังนั้นผู้ที่มิวิตกกังวลประสพกับความสำเร็จ ในการศึกษาหาความรู้อย่างไม่ต้องสงสัย

ดังนั้น ระเบียบวินัยมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งที่บุคคล
 จะใช้อยู่ร่วมกันในสังคมทุกสังคม เพราะระเบียบวินัย เป็นแบบแผนของความประพฤติของบุคคล
 ที่ร่วมกันกำหนดขึ้นในสังคม เพื่อให้สมาชิกในสังคมได้ควบคุมตนเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
 ระเบียบวินัย ของโรงเรียน ถ้านักเรียนสามารถประพฤติปฏิบัติตามระเบียบที่ได้กำหนดไว้ก็ย่อมจะ
 มีผลทำให้สมาชิกทุกคนที่อยู่ในโรงเรียนอยู่กันอย่างสงบสุขโดยไม่มีสมาชิกผู้ใดก่อวุ่นวาย นอกจากนั้น
 ระเบียบวินัยยังมีความสำคัญต่อการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนอีกด้วย หากนักเรียนมี
 ระเบียบวินัยในห้องเรียนแล้ว ครูก็ไม่ยุ่งยากในการอบรมสั่งสอนและปกครองนักเรียน ดังนั้น
 ระเบียบวินัยจึงมีความสำคัญต่อการปกครอง การอยู่ร่วมกัน และการจัดการเรียนการสอนด้วย

1.3.2 หน้าที่ของโรงเรียนในการมีระเบียบวินัยแก่นักเรียน

พหาณี ฐิติวัฒนา (2523 : 124-128) อธิบายถึงหน้าที่
 ของโรงเรียนในแง่ของสถาบันการศึกษาว่า การศึกษาคือกระบวนการที่สังคมถ่ายทอดวัฒนธรรม
 ความรู้ ความชำนาญ ค่านิยมจากคนรุ่นหนึ่งไปสู่คนอีกรุ่นหนึ่ง โดยผ่านโรงเรียนหรือสถาบัน
 สังคมอื่น ๆ เป็นการถ่ายทอดอย่างจงใจ มีการเลือกสรรว่าจะถ่ายทอดอะไร เป็นการหลอม
 เกลาสมาชิกรุ่นเยาว์ของสังคมให้เป็นไปในทางที่สังคมคิดว่าถูกต้อง ซึ่งการให้การศึกษาย่าง
 เป็นทางการภายในโรงเรียนนั้น ปัจจุบันมีอยู่ 5 ประการคือ

1. การขัดเกลาทางสังคม เป็นการถ่ายทอดความรู้และ
 คุณธรรมที่สังคมเห็นว่ามีความจำเป็นและเป็นสิ่งดีงาม สำหรับการ เป็นสมาชิกที่ดีของสังคม
 นอกจากจะให้ความรู้และทักษะต่าง ๆ ที่เป็นการเตรียมบุคคลสำหรับการประกอบอาชีพแล้ว ใน
 สังคมประชาธิปไตย บุคคลจะได้รับการอบรมให้ซาบซึ้งในคุณค่าของสิทธิ เสรีภาพระ ะเบียวินัย
 ความรับผิดชอบต่อตนเอง และต่อสังคม ฯลฯ

2. การจัดสรรบทบาท เป็นการช่วยกระจายสมาชิกให้มี
 อาชีพ ตำแหน่งอาชีพการทำงานแตกต่างกันไปตามลักษณะการศึกษาที่ได้รับ

3. การถ่ายทอดวัฒนธรรม หมายถึง การถ่ายทอดแบบแผน ความประพฤติปฏิบัติ เทคโนโลยี วิชาการ ตลอดจนแนวความคิดต่าง ๆ ที่สมาชิกในสังคม ตกลงยอมรับและกำหนดหลักใหญ่ ๆ ร่วมกัน

4. กำหนดความสามารถเฉพาะทาง เป็นการมุ่งให้การอบรม เฉพาะด้านแก่สมาชิกในสังคม โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนและพัฒนาตนเองไปตามแนวทาง ที่เขถนัด และสนใจมากที่สุด

5. บทบาทในการนำการเปลี่ยนแปลง หมายถึง หน้าที่ใน การที่จะนำการเปลี่ยนแปลงมาสู่สังคม หรือปรับปรุงสังคมให้ดีขึ้น โดยเฉพาะในสังคมที่กำลัง เปลี่ยนแปลง หรือสังคมที่กำลังพัฒนา

โรงเรียนเป็นสถาบันทางสังคม เป็นหน่วยหนึ่งของสังคมที่ตั้งขึ้น โดยอาศัยความร่วมมือของบุคคลหลายคน ซึ่งมีความต้องการและมีวัตถุประสงค์ร่วมกันที่ใช้เป็น องค์การในการให้บริการทางการศึกษาแก่เยาวชนและผู้สนใจ ดังที่ ชนิดา รัชกุล เมือง (2525 : 75) ได้สรุปว่าโรงเรียนมีหน้าที่ดังนี้คือ

1. โรงเรียนมีหน้าที่ถ่ายทอดวัฒนธรรมจากชนรุ่นหนึ่งไปยังอีก รุ่นหนึ่ง โดยทางการจัดหลักสูตรและเนื้อหาวิชา ตลอดจนกระบวนการเรียนการสอน เช่น วิชาศีลธรรม จริยศึกษา และการสอดแทรกค่านิยม ทศนคติ ความเชื่อ ฯลฯ อันพึง ประสงค์สู่นักเรียน

2. โรงเรียนมีหน้าที่ปรับปรุงคัดแปลง แกไขวัฒนธรรมของ ชนรุ่นก่อนให้เหมาะสมกับสภาพหรือโครงสร้างสังคมที่เปลี่ยนไป และในทางกลับกันทำหน้าที่ ปรับปรุงคัดแปลง แกไขสมาชิกในสังคมให้เหมาะสมกับสภาพจริงของสังคม โดยการจัดการ เรียนการสอนและหลักสูตรให้สอดคล้องกับสังคม พร้อมกับปรับปรุงพฤติกรรมผู้เรียนให้ตรงกับ ความต้องการของสังคมอีกด้วย

3. โรงเรียนมีหน้าที่เสริมสร้างวัฒนธรรมใหม่ เพราะเหตุที่ วัฒนธรรมเปลี่ยนแปลง และเกิดใหม่ได้ทุกเวลา อีกนัยหนึ่งโรงเรียนมีอิทธิพลต่อการ

เปลี่ยนแปลงสังคมให้มีรูปแบบใหม่ และสร้างสมาชิกรุ่นใหม่ให้เหมาะกับรูปแบบนั้น ๆ ด้วย

โคล เอส เบรมเบค (Cole S. Brembeck 1971 : 278) กล่าวถึงหน้าที่ของโรงเรียนไว้ 4 ประการ ดังนี้

1. การให้การศึกษาในกระบวนการสังคมประภค
2. การถ่ายทอดคุณค่าทางวัฒนธรรม
3. การเตรียมรูปแบบผู้ใหญ่สำหรับเด็ก
4. การคัดเลือกนักเรียนบนพื้นฐานของความสำเรจ

ชานน์ เฮช บัลแลนไทน์ (Jeanne H. Ballantine 1983 : 5-7)

กล่าวถึงหน้าที่ของโรงเรียนที่มีต่อสังคมไว้ ดังนี้

1. กระบวนการสังคมประภคคือการเรียนรู้ที่จะเป็นสมาชิกที่มีประโยชน์ของสังคมและการถ่ายทอดวัฒนธรรม
2. การเลือก การฝึก และการจัดตำแหน่งหน้าที่ของบุคคลในสังคม
3. การเปลี่ยนแปลงและการนำวิธีการใหม่เข้ามา
4. การพัฒนาบุคคลและสังคม

จากแนวคิดของนักการศึกษาข้างต้นนี้ สรุปได้ว่า โรงเรียนซึ่งเป็นสถาบันทางสังคมมีหน้าที่จัดการเรียนการสอนโดยการอบรมสั่งสอนให้สอดคล้องกับสังคม และปรับปรุงพฤติกรรมผู้เรียนให้เหมาะสมกับความต้องการของสังคม

ในปัจจุบัน ประชาชนส่วนใหญ่ขาดระเบียบวินัย และไม่เคารพกฎหมาย ซึ่งคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติสรุปว่า เกิดจากความเสื่อมโทรมของวัฒนธรรม และจากการจัดบริการด้านการศึกษาเท่าที่ผ่านมาในระบบการเรียนทุกระดับยังขาดการเน้นภาคปฏิบัติทางด้านศีลธรรม จริยธรรม และความมีระเบียบวินัยที่ดี จึงทำให้สังคมที่เป็นอยู่ในขณะนี้ขาดความสงบสุข มีปัญหาฉ้อราษฎร์บังหลวงและปัญหาความเห็นแก่ตัว มุ่งประโยชน์ส่วนตัวและครอบครัวมากกว่าประโยชน์ของชุมชน (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ม.ป.ป. : 194) ความมีระเบียบวินัยจึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องปลูกฝังอบรมให้แก่เยาวชนของชาติ รัฐได้เล็งเห็นถึงความสำคัญใน

เรื่องนี้มาก จึงได้กำหนดเป็นนโยบายส่วนรวม ในการพัฒนาการศึกษาไว้ในแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2525-2529) ข้อ 9 "เร่งฝึกและอบรมในด้านระเบียบวินัย คุณธรรม ความรู้จักรับผิดชอบต่อตนเองและสังคม พร้อมทั้งความสำนึกในความเป็นไทยร่วมกัน เพื่อการดำรงไว้ซึ่งเอกราชและอธิปไตยของชาติในระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข" (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ม.ป.ป. : 22) และกำหนดไว้ในแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2530-2534) ข้อ 1 "การศึกษาเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต เศรษฐกิจและสังคม จัดและส่งเสริมการจัดการศึกษา เพื่อพัฒนาเด็ก เยาวชนและประชาชนให้มีความรู้ ความสามารถ มีคุณธรรม มีระเบียบวินัย และมีทักษะในการพัฒนาคุณภาพชีวิต..." (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2529 : 2) นอกจากนี้ยังได้ระบุมุ่งหมายเฉพาะหรือคุณสมบัติอันควรปลูกฝัง ให้เกิดขึ้นแก่พลเมืองของชาติ ในทุกระดับการศึกษา เพื่อสร้างคุณภาพของพลเมืองให้สามารถดำรงชีวิตและทำประโยชน์แก่สังคม นั่นคือ ส่งเสริมความเป็นพลเมืองดีในระบอบประชาธิปไตย ให้รู้จักสิทธิหน้าที่ของตนเอง และของผู้อื่น เป็นผู้มีระเบียบวินัยในความประพฤติ รู้จักรับผิดชอบต่อสังคม ต่อครอบครัวและต่อตนเอง อันเป็นแนวทางนำไปสู่การสร้างความสำเร็จรุ่งเรืองให้แก่ประเทศไทยในที่สุด ดังจะเห็นได้จากหลักสูตรประโยคประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ได้ระบุจุดมุ่งหมายไว้ในข้อ 1.2 ให้ผู้เรียน "มีวินัยในตนเอง มุ่งมั่นในการทำงานให้สำเร็จ" (กระทรวงศึกษาธิการ 2520 : 1) นอกจากนี้ หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 ได้ระบุจุดมุ่งหมายไว้ในข้อ 4 "เพื่อให้มีความซื่อสัตย์ มีวินัยในตนเอง เคารพต่อกฎหมายและกติกาของสังคม รับผิดชอบต่อตนเอง ครอบครัวและสังคม ตลอดจนส่งเสริมความเสมอภาคและความเป็นธรรมในสังคม" (กระทรวงศึกษาธิการ 2522 : 1) และในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ยังได้ระบุจุดมุ่งหมายไว้ในข้อ 1 "เพื่อให้รู้จักดำรงชีวิตบนพื้นฐานแห่งคุณธรรม ไม่เบียดเบียนผู้อื่น มีความซื่อสัตย์และยุติธรรม มีระเบียบวินัย มีน้ำใจ นักกีฬา มีสุขภาพสมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจ มีความรับผิดชอบต่อตนเอง และครอบครัว ท้องถิ่น และประเทศไทย" (กระทรวงศึกษาธิการ 2524 : 1)

ในฐานะที่โรงเรียน เป็นสถาบันทางสังคมที่ทำหน้าที่ถ่ายทอดเจตนารมณ์ของรัฐทางการศึกษา โรงเรียนจึงต้องทำหน้าที่สั่งสอนอบรมและพัฒนาความมีระเบียบวินัยให้เกิดขึ้นแก่นักเรียน เพื่อสนองความต้องการ และดำเนินการให้บรรลุถึงจุดหมายที่ได้วางไว้

1.3.3 หลักเกณฑ์ในการกำหนดระเบียบวินัยของโรงเรียน

โรงเรียนหรือสถานศึกษา จำเป็นต้องกำหนดระเบียบวินัยขึ้นมา เพื่อให้นักเรียนปฏิบัติเมื่ออยู่ในสถานศึกษา ซึ่งระเบียบวินัยที่โรงเรียนกำหนดขึ้นมานั้นจะต้องคำนึงถึงสิ่งต่าง ๆ หลายอย่าง ได้มีนักการศึกษาหลายท่านได้เสนอข้อคิดในการกำหนดระเบียบวินัยไว้ดังนี้

চারং บัวศรี (2506 : 137-162) ได้กล่าวถึงหลักเกณฑ์ในการกำหนดระเบียบวินัยไว้ สรุปได้ดังนี้

1. ต้องมุ่งหมายเพื่อประโยชน์ในการเสริมสร้างพัฒนาการ และบุคลิกภาพของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง
2. ต้องไม่ขัดกับขนบธรรมเนียมประเพณี กฎหมายบ้านเมือง และระเบียบข้อบังคับของกระทรวงศึกษาธิการ
3. ต้องส่งเสริมให้ผู้บริหารคือครูใหญ่ปฏิบัติงานได้สะดวกและมีผลดียิ่งขึ้น
4. ต้องไม่บั่นทอนประสิทธิภาพในการทำงานของครู ต้องส่งเสริมการปฏิบัติงานของครูในด้านการสอน การปกครองและอื่น ๆ ให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น
5. ต้องไม่บั่นทอน เสรีภาพของผู้ที่เกี่ยวข้อง
6. ต้องไม่ก่อให้เกิดการแตกร้างความสามัคคีระหว่างกัน
7. ต้องเป็นสิ่งที่เกิดขึ้น โดยการร่วมรู้ของผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่าย
8. ต้องไม่ใช่เพื่อผลประโยชน์หรือเพื่อคัดลิตธิ เฉพาะผู้ใด
9. ต้องเป็นสิ่งที่มุ่งสร้างหรือป้องกันมากกว่าการแก้ไข
10. ต้องสามารถนำไปปฏิบัติได้

ผู้หนึ่ง

ทวี ท่อแก้ว และคณะ (2515 : 68-69) กล่าวว่า
โรงเรียนจะต้องมีระเบียบวินัยตามหลักพัฒนาการของเด็ก เด็กสามารถปฏิบัติได้ และเป็น
ประโยชน์จริง ๆ

ประคินันท์ อุปรมัย (2518 : 143-144) ได้เสนอแนะ
ลักษณะของวินัยที่ดีไว้ดังนี้

1. เป็นวินัยที่ไม่มีระเบียบหยาบหยาบมากจนเกินไป ควรวาง
ไว้เป็นหลักการกว้าง ๆ เช่น ระเบียบการไว้ผมของนักเรียนชาย ควรเขียนแต่เพียงว่าให้
ไว้ผมทรงนักเรียนหรือรองทรงไม่ยาวมากจนเกินไปก็พอ ไม่จำเป็นต้องเขียนว่าให้ไว้ผมสั้นมี
ความยาวไม่เกิน 4 เซนติเมตร ห้ามทวิแสดกลาง ห้ามใส่น้ำมันใส่ผม ต้องสระผมทุก 3-5
วัน และต้องหวีผมให้เรียบร้อยอยู่เสมอ ถ้าไม่ทำตามระเบียบโดยเคร่งครัดจะถือว่าฝ่าฝืน
ระเบียบ จะเห็นได้ว่าข้อความของระเบียบวินัยดังกล่าวเป็นตัวอย่างของวินัยที่มีระเบียบหยาบ
มากเกินไป

2. เป็นวินัยที่ไม่ขัดกับหลักพัฒนาการของเด็ก เช่น เด็กเล็ก
ครูไม่ควรออกกฎหรือวินัยในท้องเรียนว่า ทุกคนต้องนั่งฟังครูสอนในท่ากอดอกนั่งตัวตรงตลอด
เวลา หรือห้ามกระโดดโลดเต้นเสียงดังในขณะพัก เพราะการออกกฎเช่นนี้เป็นการขัดกับหลัก
พัฒนาการของเด็กและขัดกับความต้องการพื้นฐานของเด็กเป็นอันมาก เนื่องจากเด็ก ๆ มีความ
ต้องการเคลื่อนไหวและเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ความไม่อยู่นิ่ง เป็นลักษณะโดยธรรมชาติของ
เด็ก ถ้าครูสร้างกฎที่ขัดต่อธรรมชาติของเด็ก เด็กก็จะไม่สามารถปฏิบัติตามได้

3. เป็นวินัยที่ไม่ขัดต่อความนิยมทางสังคมจนเกินไป เช่น
ไม่ควรออกกฎให้นักเรียนชายวัยรุ่นต้องตัดผมเกรียนหมดทุกคน และนักเรียนหญิงต้องนุ่งกระโปรง
ยาวคลุมเข่าทุกคนโดยไม่คำนึงถึงความนิยมของสังคมในแต่ละสมัยเลย แต่ทั้งนี้มิได้หมายความว่า
จะสนับสนุนให้เด็กวิ่งตามสมัยกันจนเกินไป เพียงแต่หมายความว่าถ้าในสังคมเขานิยมผมยาว
กระโปรงสั้น ก็ควรยอมให้เด็กไว้ผมยาวได้บ้างนิดหน่อย หรือนุ่งกระโปรงสั้นขึ้นมาเหนือเข่า
ได้เล็กน้อย ถ้าเขานิยมผมสั้นกระโปรงยาว ก็อาจยอมให้เด็กตัดผมสั้นกว่าธรรมดาได้บ้าง
หรือนุ่งกระโปรงยาวลงมากกว่าธรรมดาได้บ้าง เป็นต้น ข้อสำคัญก็คือครูมีหน้าที่จะต้องคอยชี้แจง
ให้นักเรียนเข้าใจว่าอะไรเหมาะสมอะไรควร และมีการโอนอ่อนผ่อนตามกันบ้างตามควรแก่กรณี

4. เป็นวินัยที่เขียนไว้ด้วยข้อความที่กระจ่างชัด อ่านเข้าใจง่ายและเข้าใจได้ตรงกัน ข้อสำคัญก็คือควรให้เด็กมีส่วนในการเขียนวินัยอย่างใดอย่างหนึ่งขึ้นด้วยในกรณีที่เด็กโตพอจะสามารถให้ความคิดเห็นได้ ส่วนเด็กเล็ก ๆ ที่ยังไม่สามารถให้ความคิดเห็นได้ ครูควรได้ทำความเข้าใจและชี้แจงจนแน่ใจว่าเด็กเข้าใจระเบียบข้อบังคับของโรงเรียนได้อย่างชัดเจนเสียก่อน มิฉะนั้นอาจเกิดกรณีที่เด็กทำผิดวินัย เพราะความไม่รู้จักข้อบังคับขึ้นได้

5. เป็นวินัยที่มีบทลงโทษไว้อย่างชัดเจน สมเหตุสมผล ไม่มีบทลงโทษที่มากเกินไป เหตุ หรือบทลงโทษที่เบาเกินไปจนดูเหมือนไม่มีความหมาย

ข้อสำคัญที่ผู้สร้างวินัยควรตระหนักให้มากก็คือ ถ้าสร้างวินัยใด ๆ ขึ้นมาแล้วผู้ปฏิบัติส่วนใหญ่ปฏิบัติตามไม่ได้ ควรมีการปรับปรุงแก้ไขโดยด่วนหรือมีฉะนั้นก็ล้มเลิกไปเสียเลยดีกว่า

แอนดรูว์ แจ็คสัน แฮร์ริส (Andrew Jackson Harris 1982 : 4226-A) ได้เสนอแนะเกี่ยวกับนโยบายระเบียบวินัยของโรงเรียนมัธยมศึกษาว่า

1. นโยบายควรถูกกำหนดขึ้นโดยให้แต่ละโรงเรียนจัดทำขั้นตอนที่จะใช้ในแต่ละโรงเรียนของตนเองขึ้น
2. นโยบายควรเปิดโอกาสให้โรงเรียนสามารถพัฒนาโครงการของโรงเรียนซึ่งจะช่วยให้นักเรียนเรียนรู้วิธีที่จะรับผิดชอบต่อความประพฤติของตนเองมากขึ้น
3. นโยบายควรพัฒนาในโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดใหญ่ซึ่งสามารถเสริมสร้างนักเรียนที่มีความประพฤติเหมาะสมโดยการให้รางวัลทั้งรูปธรรมและนามธรรม
4. นโยบายโรงเรียนควรพัฒนาให้สอดคล้องกับข้อมูลด้านวินัยแต่ละโรงเรียนควรจัดเก็บข้อมูลไว้ทั้งที่โรงเรียนเองและสำนักงานกลางทางการศึกษา นอกจากนั้นนโยบายการจัดเก็บข้อมูลควรมีทุกโรงเรียนและให้ทุกโรงเรียนศึกษาข้อมูลก่อน

ตัดสินใจร่างนโยบาย

5. การลงโทษการกระทำผิดร้ายแรง ควรจะเป็นนโยบายระดับกว้าง แต่ละโรงเรียนควรจะต้องมีระบบที่จะคงไว้ซึ่งความยุติธรรมมีความหนักแน่นและเสมอต้นเสมอปลายที่จะใช้ปฏิบัติกับนักเรียนที่กระทำผิด

6. พ่อแม่และนักเรียน ควรมีส่วนร่วมในการตัดสินใจด้านนโยบายระเบียบวินัย ครูใหญ่และครูในโรงเรียนควรวางขอบเขตเกี่ยวกับหน้าที่ของครูในการปฏิบัติตามระเบียบวินัยอย่างชัดเจน โดยครูใหญ่สนับสนุนครูทุกคนให้ใช้ระเบียบนั้น

เจมส์ แอล นอุมานน์ (James L. Naumann 1983 : 348-A) เสนอแนะว่าโรงเรียนนั้นควรมีกฎระเบียบไม่มากนัก และนักเรียนควรรู้ระเบียบนั้นอย่างดี และระเบียบวินัยที่ล้ำหลังควรพัฒนาปรับปรุงใหม่

เจมส์ เดวิด เคนเนดี (James David Kennedy 1986 : 2503-A) ได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ด้านระเบียบวินัยของโรงเรียนมัธยมศึกษาว่า โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายควรออกกระเปียบและคงระเบียบนั้น ๆ ไว้โดยความเห็นชอบของนักเรียน ครูอาจารย์ และผู้ปกครอง และที่สำคัญก็คือโรงเรียนจะต้องมีความสัมพันธ์อันดีหรือใกล้ชิดกับผู้ปกครองนักเรียน

ดังนั้นโรงเรียนหรือสถานศึกษาจะกำหนดระเบียบวินัยของโรงเรียนขึ้นมา จะต้องไม่ขัดกับกฎหมาย ขนบธรรมเนียมประเพณี และระเบียบของกระทรวงศึกษาธิการ และควรให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเสนอและควรให้สอดคล้องกับวัย วุฒิภาวะของนักเรียน ตลอดจนสภาพสังคม และสามารถนำไปปฏิบัติได้ ซึ่งการกำหนดระเบียบวินัยนั้นจะมีความสัมพันธ์กับการฝึกวินัยของนักเรียน

1.3.4 การฝึกระเบียบวินัยของโรงเรียน

ระเบียบวินัยจะเกิดขึ้นได้จากการอบรมและฝึกฝน ซึ่งรากฐานในการฝึกระเบียบวินัยอาจเริ่มได้จากวิธีการต่าง ๆ นักการศึกษาหลายท่านได้เสนอแนวคิดในการฝึกระเบียบวินัยไว้ ดังนี้

สุไท เจริญสุข (2519 : 69-70) ได้กล่าวถึงบทบาทของ
ครูในการสร้างระเบียบวินัยไว้ ดังนี้

1. ครูจะต้องเต็มใจ และพร้อมช่วยเหลือเด็ก ยินดีให้คำแนะนำตักเตือนไม่ให้เกิดความเบื่อหน่าย และรู้วิธีการศึกษาเด็ก เข้าใจเด็กเป็นรายบุคคล อย่างดี
2. จัดสภาพของโรงเรียน ห้องเรียนให้น่าอยู่ น่าเรียน สะอาด เรียบร้อยมีอุปกรณ์ครบครัน
3. จัดวางระเบียบวินัยร่วมกันกับนักเรียนเสมอ ไม่ทำตามใจครูแต่ฝ่ายเดียว
4. จัดหาหลักสูตรการเรียนการสอนให้เหมาะกับผู้เรียนตาม ฐานะ ความต้องการ ความสนใจของเด็ก
5. เปิดบริการแนะแนวขึ้นในโรงเรียน เพื่อช่วยเด็กที่เป็น ปัญหา
6. ครูจะต้องเป็นแบบอย่างที่ดีของเด็กตลอดเวลา
7. ส่งเสริมให้เด็กหัดปกครองตนเองให้มากเท่าที่จะทำได้

สุจริต เพ็ชรขอบ (2522 : 51) กล่าวว่า ครูควรได้ถือ โอกาสปลูกฝังค่านิยมให้กับนักเรียนในขณะดำเนินการสอน โดยแทรกลงไป บทเรียน เช่น ค่านิยม เรื่องความมีวินัยควรปลูกฝังให้นักเรียนเป็นผู้มีวินัยในตนเอง มีระเบียบ รู้จักบังคับใจ และหักห้ามใจตนเอง โดยการสร้างสถานการณ์ที่จะปลูกฝังความมีระเบียบวินัยให้เกิดขึ้นกับ นักเรียนที่ตนสอน

ชม ภูมิภาค (2525 : 136-137) กล่าวว่า การปลูกฝัง ความมีระเบียบวินัยต้องให้ได้ทั้งหลักการและการปฏิบัติ ทั้งนี้โดยโรงเรียนควร

1. ให้นักเรียน เข้าใจ ในวิธีการของประชาธิปไตย
2. ต้องสร้างวินัยให้แก่เด็กตั้งแต่แรกที่เข้ามา ในสถานศึกษา
3. ให้นักเรียน เป็นผู้วางระเบียบวินัยของนักเรียน เอง
4. ระเบียบวินัยจะต้องมีการ เปลี่ยนแปลง ได้ตาม โอกาส
5. ต้องมีการอบรม เรื่องระเบียบวินัย

จาก เอกสารการสอนชุดวิชาการบริหารบุคลากร ใน โรงเรียนของ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2525 : 217) ได้เสนอแนะ เกี่ยวกับการปลูกฝังความมี ระเบียบวินัยว่า

1. ความมีระเบียบวินัยขึ้นอยู่กับ การศึกษาอบรม เป็นสำคัญ การฝึกระเบียบวินัยต้องใช้เวลาทำอย่างค่อยเป็นค่อยไป ใช้วิธีจูงใจดีกว่าวิธีบังคับ
2. การฝึกระเบียบวินัยย่อมสอดแทรก เข้าไปได้เสมอเกือบทุก วิชา
3. การฝึกระเบียบวินัย ควรฝึกจน เกิดเป็นนิสัย เพื่อให้เกิด ความเคยชิน
4. ระเบียบวินัยสูงสุดที่พึงปรารถนา คือระเบียบวินัยในตนเอง กล่าวคือ นักเรียนสามารถบังคับขยับยั้งใจตนเองได้ โดยครูไม่ต้องบังคับหรือให้รางวัล

และจากเอกสารการสอนชุดวิชาการบริหารบุคลากร ในโรงเรียน ของมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2525 : 104) ได้ให้ข้อเสนอแนะไว้ว่า การสร้าง เสริมระเบียบวินัย เพื่อให้เกิดนิสัยที่ดีแก่เยาวชนของชาตินั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมี การจัด กิจกรรม เพื่อให้เหมาะสมกับตัวเด็ก เพราะการจัดกิจกรรมนับว่ามีความสำคัญมาก ในด้านการ เสริมสร้างให้นักเรียนได้กระทำในสิ่งที่ตนสนใจ และทำให้รู้จักคิดก่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ รวมทั้งเป็นการสำรวจความสามารถของนักเรียน โดยการทดลองกระทำจริงหลังจากศึกษาด้าน ทฤษฎีมาจากห้องเรียน กิจกรรมนักเรียนจะก่อให้เกิดความร่วมมือระหว่างครูและนักเรียน ทำให้ครูได้รู้จักนักเรียนดีขึ้น

สรสิทธิ์ ศิลป์ศรีกุล (2526 : 34) สรุปว่า โรงเรียนสามารถ ใช้การปฐมนิเทศเป็นกิจกรรมในการแจ้งหรือชี้แจงให้นักเรียนทราบถึงระเบียบกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของโรงเรียน เพื่อเป็นการให้ความรู้เบื้องต้นสำหรับนักเรียนที่เข้ามา เป็นสมาชิกใหม่ของโรงเรียนให้เข้าใจระเบียบข้อบังคับกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของโรงเรียน รู้สภาพชุมชนสิ่งแวดล้อม รู้จักบุคคลต่าง ๆ ที่รับผิดชอบในงานของโรงเรียน รู้จักวิถีดำเนินชีวิตภายในโรงเรียน เพื่อให้ดำรงตนอยู่ในโรงเรียนได้อย่างถูกต้อง และมีความสุข

ช. ชนบท (2530 : 22-24) กล่าวถึงวิธีการสอนให้นักเรียนมีวินัยในตนเอง สรุปได้ว่า หลักในการสอนให้ผู้เรียนเกิดวินัยในตนเองนั้น อาศัยหลักการเรียนรู้ทางพุทธศาสนาคือสอนจากทฤษฎีไปก่อน (ปรัยัติ) แล้วให้ลงมือปฏิบัติ (ปฏิบัติ) และส่งผลให้เกิดความรู้สึกรู้จักคิดที่ถูกต้อง (ปฏิบัติ) เช่นเดียวกับที่ Bloom กำหนดจุดมุ่งหมายของการศึกษาไว้เป็น Cognitive Domain, Psychomotor Domain และ Effective Domain สำหรับการนำหลักการสอนดังกล่าวไปใช้ในโรงเรียนนั้น ขั้นตอนการสอนที่สำคัญมีเพียง 2 ขั้นตอนคือ ขั้นให้ความรู้ กับขั้นให้ลงมือปฏิบัติ ขั้นให้ความรู้เป็นขั้นให้ความหมาย ให้ศึกษาดูอย่างจากเอกสาร จากนิทาน จากบทบาทสมมติ จากข่าว รวมทั้งจากชีวิตจริงของบุคคลต่าง ๆ เพื่อให้เห็นผลดีผลเสียของการปฏิบัติตามและไม่ปฏิบัติตาม รวมทั้งแนวทางในการปฏิบัติ แล้วจึงลงมือปฏิบัติจริงในรูปของการทำงานกลุ่มที่มีกฎ กติกา ข้อตกลงร่วมกัน

จากแนวคิดของนักการศึกษาข้างต้นนี้ สรุปได้ว่า การมีระเบียบวินัยของโรงเรียนควรใช้วิธีการหลาย ๆ อย่าง ในการอบรมและฝึกฝนระเบียบวินัยให้เกิดขึ้นแก่นักเรียน โดยครูจะต้องทำหน้าที่ในการให้ความรู้เรื่องระเบียบวินัย ซึ่งให้เห็นถึงความจำเป็น ความสำคัญและประโยชน์ของการมีระเบียบวินัยของสถานศึกษาโดยใช้การปฐมนิเทศ การอบรมทุกสัปดาห์หรือเดือน การสอนแทรกเข้าไปในวิชาต่าง ๆ การจัดกิจกรรมเกี่ยวกับระเบียบวินัย รวมทั้งครูต้องปฏิบัติตนเป็นผู้รักษาระเบียบวินัย และเป็นตัวอย่างที่ดีในการปฏิบัติตามระเบียบวินัย ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียน เกิดความเข้าใจ ยอมรับและเต็มใจปฏิบัติตาม

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยครั้งนี้

ในการศึกษางานวิจัยทั้งภาษาไทยและต่างประเทศ เพื่อประกอบการวิจัยเรื่อง "การปฏิบัติตามระเบียบวินัย ของโรงเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ตามการรับรู้ของตนเอง" ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยต่าง ๆ ทั้งทางตรงและทางอ้อม โดยศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวกับนโยบาย และรูปแบบของพฤติกรรมทางด้านวินัยที่โรงเรียนกำหนด ความยุติธรรมและประสิทธิภาพของการใช้ระเบียบวินัยของโรงเรียน การรักษาระเบียบวินัยของครู การเข้มงวดกวดขันและการปล่อยปละละเลยระเบียบวินัยของโรงเรียน เทคนิค กิจกรรมและบรรยากาศในโรงเรียน เกี่ยวกับระเบียบวินัย รวมทั้งเจตคติ ความคิดรวบยอด ค่านิยม ความคิดเห็นและพฤติกรรมทางจริยธรรม ด้านความมีระเบียบวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1 งานวิจัยภายในประเทศ

วิวัฒน์ อัสวาณิชย์ (2523 : 120-121) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างวินัยในตนเองกับความซื่อสัตย์ของเด็กไทย" มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างวินัยในตนเองกับความซื่อสัตย์ และศึกษาเปรียบเทียบวินัยในตนเองและความซื่อสัตย์ของเด็กไทยที่มีความแตกต่างกันทางด้านเพศ ระดับการศึกษา สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิธีการดำเนินการวิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัดจากภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคตะวันออก ภาคใต้และภาคกลาง ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 856 คน โดยใช้แบบทดสอบวินัยในตนเอง และแบบทดสอบความซื่อสัตย์ การวิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าที (t-test) ค่า F (F-test) และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation Coefficients) ผลจากการวิจัยสรุปได้ว่านักเรียนที่มีชั้นเรียนแตกต่างกันมีวินัยในตนเองไม่แตกต่างกัน แต่มีความซื่อสัตย์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และยังพบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีวินัยในตนเองและความซื่อสัตย์สูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ นักเรียนหญิงมีวินัยและความซื่อสัตย์สูงกว่านักเรียนชาย และนักเรียนที่อยู่ในต่างจังหวัดมีวินัยในตนเองสูงกว่านักเรียนที่อยู่ในกรุงเทพฯ แต่มีความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน

จงจรัส แจ่มจันทร์ (2524 : 93-96) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในจังหวัดนนทบุรี" มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในจังหวัดนนทบุรี และเพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมทางจริยธรรมระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิงและนักเรียนที่อาศัยอยู่ในเมืองกับนอกเมือง วิธีการดำเนินการวิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 400 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยใช้แบบสอบถามเพื่อสำรวจพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียน 6 คุณลักษณะจริยธรรม ได้แก่ ความรับผิดชอบ ความมีระเบียบวินัย ความซื่อสัตย์ ความสามัคคี ความอดสาหัสและความยุติธรรม ซึ่งเป็นแบบ Projective Technique การวิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าร้อยละ และ Kolmogorov-Smirnov Test ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ พฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนทั้ง 6 คุณลักษณะอยู่ในระดับที่ 5 เป็นจำนวนมากที่สุด กล่าวคือ เป็นการทำตามหน้าที่ ตามกฎเกณฑ์ และบรรทัดฐานของสังคมมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในเรื่องความซื่อสัตย์ต่อตนเองและครู และในเรื่องความอดสาหัสระหว่างนักเรียนชาย-หญิง แต่ไม่มีความแตกต่างกันในเรื่องคุณลักษณะจริยธรรมอื่น ๆ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในเรื่องการรักษาระเบียบวินัยในห้องเรียนระหว่างนักเรียนที่อาศัยอยู่ในเมืองกับนอกเมือง แต่ไม่มีความแตกต่างในคุณลักษณะจริยธรรมอื่น ๆ

ชัยฤทธิ์ พรหมมา (2524 : 65-68) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในจังหวัดสุรินทร์" มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในจังหวัดสุรินทร์ และเพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมทางจริยธรรมระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง วิธีการดำเนินการวิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในจังหวัดสุรินทร์ จำนวน 421 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามเพื่อสำรวจพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียน 6 คุณลักษณะจริยธรรม ได้แก่ ความรับผิดชอบ ความมีระเบียบวินัย ความซื่อสัตย์สุจริต ความสามัคคี ความอดสาหัส และความยุติธรรม ซึ่งเป็นแบบ Projective Technique การวิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าร้อยละ และ Kolmogorov-Smirnov (two sample test) ผลการวิจัยสรุปได้ว่า พฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียน 5 ใน 6 คุณลักษณะจริยธรรม อันได้แก่ ความรับผิดชอบ ความมีระเบียบวินัย ความซื่อสัตย์สุจริต ความสามัคคี

และความยุติธรรมอยู่ในระดับชั้นจริยธรรมที่ 5 เป็นจำนวนมากที่สุด ส่วนคุณลักษณะความ
 อุดสาหกรรมอยู่ในระดับชั้นจริยธรรมที่ 1 เป็นจำนวนมากที่สุด จากการตรวจสอบสมมติฐานของ
 การวิจัยที่ว่าพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนชายกับหญิง ในแต่ละสถานการณ์ของแต่ละ
 คุณลักษณะไม่แตกต่างกัน พบว่าเกี่ยวกับความรับผิดชอบ ความมีระเบียบวินัย ความซื่อสัตย์
 สุจริต และความสามัคคี พฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนชายกับหญิงแตกต่างกัน โดย
 พฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนหญิงสูงกว่าชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เกี่ยวกับความ
 อุดสาหกรรมและความยุติธรรม พฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนชายกับหญิงไม่แตกต่างกันอย่าง
 มีนัยสำคัญทางสถิติ

นิทรา วรรณะ (2524 : 79-82) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษา
 พฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในเขตกรุงเทพมหานคร" มี
 จุดประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบพฤติกรรมทางจริยธรรมระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในเขตกรุงเทพฯ วิจัยดำเนินการวิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยม
 ศึกษาปีที่ 1 ในกรุงเทพฯ จำนวน 560 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม
 แบบ Projective Technique เพื่อสำรวจพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียน 6
 คุณลักษณะ ได้แก่ ความรับผิดชอบ ความมีระเบียบวินัย ความซื่อสัตย์ ความสามัคคี ความ
 อุดสาหกรรม และความยุติธรรม การวิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าร้อยละ และทดสอบ Kolmogorov-
 Smirnov ผลการวิจัยสรุปได้ว่า พฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนทั้ง 6 คุณลักษณะอยู่ใน
 ระดับชั้นที่ 5 จำนวนมากที่สุด กล่าวคือ เป็นการทำหน้าที่ตามเกณฑ์และบรรทัดฐานของสังคม
 และจากการตรวจสอบสมมติฐานพบว่า พฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง
 ในแต่ละสถานการณ์ของแต่ละคุณลักษณะแตกต่างกัน นั่นคือ ในเรื่องความรับผิดชอบ พฤติกรรม
 ทางจริยธรรมของนักเรียนชายจะสูงกว่านักเรียนหญิง แต่ทางด้านความมีระเบียบวินัย ความ
 ซื่อสัตย์ ความสามัคคี ความอุดสาหกรรม และความยุติธรรม นักเรียนหญิงมีพฤติกรรมทาง
 จริยธรรมสูงกว่านักเรียนชาย

จิรวรรณ วิรัชกุล (2524 : 100-103) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การ
 ศึกษาพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในจังหวัดชลบุรี" มีจุดประสงค์
 เพื่อศึกษาพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในจังหวัดชลบุรี และเพื่อ
 เปรียบเทียบพฤติกรรมทางจริยธรรมระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง และนักเรียนที่มี

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน วิธีการดำเนินการวิจัยใช้กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในจังหวัดชลบุรี จำนวน 405 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามแบบ Projective Techniques เพื่อสำรวจพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียน 6 คุณลักษณะ ได้แก่ ความรับผิดชอบ ความมีระเบียบวินัย ความซื่อสัตย์ ความสามัคคี ความอดสาหะ และความยุติธรรม การวิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าร้อยละ และทดสอบ Kolmogorov-Smirnov ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนทั้ง 6 คุณลักษณะอยู่ในระดับขั้นที่ 5 จำนวนมากที่สุด และจากการตรวจสอบสมมติฐานพบว่า พฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนชายกับนักเรียนหญิงในแต่ละสถานการณ์ของแต่ละคุณลักษณะแตกต่างกัน นั่นคือ ในเรื่องความรับผิดชอบ ความมีระเบียบวินัย ความซื่อสัตย์ และความอดสาหะ พฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนหญิงจะสูงกว่านักเรียนชาย แต่ทางด้านความสามัคคีและความยุติธรรม พฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนชายและหญิงไม่แตกต่างกัน นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีพฤติกรรมทางจริยธรรมไม่แตกต่างกัน

เพียงพรรณ สุขจันทร์ (2524 : 79-81) ได้ทำการวิจัย เรื่อง "การศึกษาพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในจังหวัดสุราษฎร์ธานี" มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในจังหวัดสุราษฎร์ธานี และเพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมทางจริยธรรมระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง และนักเรียนที่อาศัยอยู่ในเมืองกับนอกเมือง วิธีการดำเนินการวิจัยใช้กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในจังหวัดสุราษฎร์ธานี จำนวน 400 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยใช้แบบสอบถามแบบ Projective Technique เพื่อสำรวจพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียน 6 คุณลักษณะ ได้แก่ ความรับผิดชอบ ความมีระเบียบวินัย ความซื่อสัตย์ ความสามัคคี ความอดสาหะและความยุติธรรม การวิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าร้อยละ และทดสอบ Kolmogorov-Smirnov ผลการวิจัยพบว่าเกี่ยวกับการรักษาระเบียบวินัย ความซื่อสัตย์และความอดสาหะ นักเรียนหญิงมีพฤติกรรมทางจริยธรรมสูงกว่านักเรียนชาย ส่วนด้านความรับผิดชอบ ความยุติธรรม ความสามัคคี พฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนชายและหญิงไม่แตกต่างกัน และเมื่อเปรียบเทียบนักเรียนที่อาศัยอยู่ในเมืองกับนอกเมือง พบว่า มีพฤติกรรมทางจริยธรรมแตกต่างกันในทุก ๆ ด้าน

อาดัย จันทรพาณิชย์ (2524 : 80-84) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในจังหวัดบุรีรัมย์" มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในจังหวัดบุรีรัมย์ และเพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมทางจริยธรรมระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง และนักเรียนที่อาศัยอยู่ในเมืองกับนอกเมือง วิธีการดำเนินการวิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในจังหวัดบุรีรัมย์ จำนวน 400 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยใช้แบบสอบถามแบบ Projective Technique เพื่อสำรวจพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียน 6 คุณลักษณะ ได้แก่ ความรับผิดชอบ ความมีระเบียบวินัย ความซื่อสัตย์ ความสามัคคี ความอดสาหัส และความยุติธรรม การวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าร้อยละ และทดสอบ Kolmogorov-Smirnov ผลการวิจัยพบว่าพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนอยู่ในระดับชั้นที่ 5 และเมื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนพบว่า พฤติกรรมทางด้านจริยธรรมด้านความรับผิดชอบ ความมีระเบียบวินัย ความซื่อสัตย์ ความสามัคคี ความยุติธรรมของนักเรียนจะแตกต่างกัน โดยนักเรียนหญิงจะมีพฤติกรรมทางจริยธรรมสูงกว่านักเรียนชาย ส่วนทางด้านความอดสาหัสไม่แตกต่างกัน และนักเรียนที่อาศัยอยู่ในเมืองกับนอกเมืองมีพฤติกรรมทางจริยธรรมแตกต่างกันในด้านความรับผิดชอบ ความมีระเบียบวินัย ความสามัคคี และความอดสาหัส ส่วนด้านความซื่อสัตย์ และความยุติธรรมไม่แตกต่างกัน

ปาริชาติ นาคอ้อม (2524 : 118-122) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในจังหวัดนครสวรรค์" มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในจังหวัดนครสวรรค์ และเพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมทางจริยธรรมระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน วิธีการดำเนินการวิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในจังหวัดนครสวรรค์ จำนวน 400 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยใช้แบบสอบถามแบบ Projective Techniques เพื่อสำรวจพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียน 6 คุณลักษณะ ได้แก่ ความรับผิดชอบ ความมีระเบียบวินัย ความซื่อสัตย์ ความสามัคคี ความอดสาหัส และความยุติธรรม การวิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าร้อยละ และทดสอบ Kolmogorov-Smirnov ผลการวิจัยพบว่า คุณลักษณะทางจริยธรรมด้านความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์ ความสามัคคี และความยุติธรรม อยู่ในระดับชั้นที่ 5

ส่วนด้านความมีระเบียบวินัยและความอดสาหะอยู่ในระดับที่ 4 และ 1 ตามลำดับ และจากการตรวจสอบสมมติฐานพบว่า ด้านความมีระเบียบวินัย ความสามัคคี ความซื่อสัตย์ ความยุติธรรม และความอดสาหะ นักเรียนหญิงกับนักเรียนชายมีพฤติกรรมทางจริยธรรมแตกต่างกัน โดยนักเรียนหญิงจะมีพฤติกรรมทางจริยธรรมสูงกว่านักเรียนชาย ส่วนทางด้านความรับผิดชอบ ทั้งนักเรียนหญิงและนักเรียนชายมีพฤติกรรมทางจริยธรรมไม่แตกต่างกัน และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันพบว่าจะแตกต่างกันในด้านความรับผิดชอบ ความสามัคคี ความซื่อสัตย์ ความอดสาหะ ความยุติธรรม นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีพฤติกรรมทางจริยธรรมสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลางและต่ำ ส่วนด้านความมีระเบียบวินัยไม่แตกต่างกัน

วิเชียร พงษ์ประเสริฐ (2526 : 86-88) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความคิดรวบยอดเกี่ยวกับจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในเขตกรุงเทพมหานคร" มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาความคิดรวบยอดเกี่ยวกับจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในเขตกรุงเทพมหานคร และเพื่อเปรียบเทียบความคิดรวบยอดเกี่ยวกับจริยธรรมระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง และนักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของผู้ปกครองต่างกัน วิธีการดำเนินการวิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพฯ จำนวน 450 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยใช้แบบสอบถามแบบมาตราส่วนประเมินค่าตามแบบลิเคอร์ท (Likert Type Scale) เพื่อสำรวจความคิดรวบยอดเกี่ยวกับจริยธรรมของนักเรียน 7 คุณลักษณะทางจริยธรรมได้แก่ การรักษาระเบียบวินัย ความซื่อสัตย์ สุจริต ความรับผิดชอบ ความสามัคคี ความอดสาหะ ความยุติธรรมและความมีเหตุผล การวิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ 2 ทาง (Two-Way Analysis of Variance) ผลการวิจัยสรุปได้ว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในกรุงเทพฯ มีความคิดรวบยอดเกี่ยวกับจริยธรรมทุกคุณลักษณะทางจริยธรรมอยู่ในระดับที่พึงประสงค์ และจากการทดสอบสมมติฐานของการวิจัยพบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความคิดรวบยอดเกี่ยวกับจริยธรรมทุกคุณลักษณะทางจริยธรรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของผู้ปกครองต่างกัน มีความคิดรวบยอดเกี่ยวกับจริยธรรมทุกคุณลักษณะทางจริยธรรมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

ปิ่นสุวรรณ เตสยานนท์ (2526 : 127-130) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาความคิดรวบยอดเกี่ยวกับค่านิยมพื้นฐาน เรื่องการประหยัดและออม การมีระเบียบวินัยและการเคารพกฎหมายของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตกรุงเทพมหานคร" มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาระดับความคิดรวบยอดเกี่ยวกับค่านิยมพื้นฐาน เรื่องการประหยัดและออม การมีระเบียบวินัยและการเคารพกฎหมายของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตกรุงเทพฯ และศึกษาองค์ประกอบที่มีผลต่อความคิดรวบยอดเกี่ยวกับค่านิยมพื้นฐานคือเพศ และสภาพเศรษฐกิจสังคม วิธีการดำเนินการวิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพฯ จำนวน 480 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยใช้แบบทดสอบความคิดรวบยอดเกี่ยวกับค่านิยมพื้นฐาน เรื่องการประหยัดและออม การมีระเบียบวินัยและการเคารพกฎหมาย การวิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย Two-way Analysis of variance และทดสอบความแตกต่างโดย Scheffe's Method ผลการวิจัยบางส่วนพบว่า ความคิดรวบยอดเกี่ยวกับค่านิยมพื้นฐาน เรื่องการประหยัดและออม การมีระเบียบวินัยและการเคารพกฎหมายของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตกรุงเทพมหานคร อยู่ในระดับที่ 4 และ 5 ซึ่งเป็นระดับที่พึงประสงค์ ความคิดรวบยอดเกี่ยวกับค่านิยมพื้นฐานเรื่องมีการมีระเบียบวินัยและการเคารพกฎหมายของนักเรียนชายและหญิงไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สำราญ นิลทอง (2526 : 112-114) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความคิดรวบยอดเกี่ยวกับจริยธรรมในชีวิตประจำวันของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในจังหวัดศรีสะเกษ" มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาความคิดรวบยอดเกี่ยวกับจริยธรรมในชีวิตประจำวันของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในจังหวัดศรีสะเกษ และเพื่อศึกษาว่าเพศของนักเรียนและอาชีพของผู้ปกครองของนักเรียนจะมีอิทธิพลต่อความคิดรวบยอดเกี่ยวกับจริยธรรมในชีวิตประจำวันของนักเรียนหรือไม่ วิธีการดำเนินการวิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในจังหวัดศรีสะเกษ จำนวน 500 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยใช้แบบสอบถามแบบมาตราส่วนประเมินค่าตามแบบลิเคอร์ท เพื่อสำรวจความคิดรวบยอดเกี่ยวกับจริยธรรมในชีวิตประจำวันของนักเรียน 7 คุณลักษณะทางจริยธรรม ได้แก่ การรักษาระเบียบวินัย ความซื่อสัตย์สุจริต ความรับผิดชอบ ความสามัคคี ความอดุสหาหะ ความยุติธรรม และความมีเหตุผล การวิเคราะห์ข้อมูลโดยนำมาหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบมี 2 ตัวประกอบ

(Two-Way Analysis of Variance) ผลการวิจัยพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในจังหวัดศรีสะเกษ มีความคิดรวบยอดเกี่ยวกับจริยธรรมในชีวิตประจำวันทั้ง 7 คุณลักษณะ จริยธรรมอยู่ในระดับมีความคิดรวบยอดมาก และจากการตรวจสอบสมมติฐานพบว่า เพศของนักเรียนมีอิทธิพลต่อความคิดรวบยอดเกี่ยวกับจริยธรรมในชีวิตประจำวันของนักเรียน เพราะผลรวมของความคิดรวบยอดเกี่ยวกับจริยธรรมในชีวิตประจำวันทั้ง 7 คุณลักษณะทางจริยธรรมระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยค่าเฉลี่ยของนักเรียนหญิงสูงกว่านักเรียนชาย อาชีพของผู้ปกครองของนักเรียนไม่มีอิทธิพลต่อความคิดรวบยอดเกี่ยวกับจริยธรรมในชีวิตประจำวันของนักเรียน เพราะผลรวมของความคิดรวบยอดเกี่ยวกับจริยธรรมในชีวิตประจำวันทั้ง 7 คุณลักษณะทางจริยธรรมระหว่างนักเรียนที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพต่างกันไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ทรงศักดิ์ อ่อนปิง (2529 : 53-56) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "มโนทัศน์ทางจริยธรรมในชีวิตประจำวันของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในเขตการศึกษา 11 ปีการศึกษา 2528" มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบมโนทัศน์ทางจริยธรรมในชีวิตประจำวันของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในเขตการศึกษา 11 โดยจำแนกตามเพศ และถิ่นที่อยู่ วิธีการดำเนินการวิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนรัฐบาลสังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตการศึกษา 11 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2528 จำนวน 600 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบวัดมโนทัศน์ทางจริยธรรมในชีวิตประจำวันที่มีผู้วิจัยสร้างขึ้นซึ่งมี 3 ด้าน ได้แก่ ด้านความมีระเบียบวินัย ด้านความซื่อสัตย์ และด้านความรับผิดชอบ การวิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าคะแนนเฉลี่ย และทดสอบค่าที (t-test) ผลการวิจัยสรุปได้ว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยส่วนรวม และจำแนกตามเพศชายและหญิง และถิ่นที่อยู่ในเมืองและนอกเมือง มีมโนทัศน์ทางจริยธรรมในชีวิตประจำวันอยู่ในเกณฑ์สูง นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีมโนทัศน์ทางจริยธรรมในชีวิตประจำวันโดยส่วนรวม เฉพาะด้านความซื่อสัตย์สุจริต และด้านความรับผิดชอบ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่เฉพาะด้านความมีระเบียบวินัยแตกต่างกันโดยนักเรียนชายมีมโนทัศน์ทางจริยธรรมในชีวิตประจำวันสูงกว่านักเรียนหญิง นักเรียนที่มีถิ่นที่อยู่ในเมืองและนอกเมืองมีมโนทัศน์ทางจริยธรรมในชีวิตประจำวันโดยส่วนรวม เฉพาะด้านความมีระเบียบวินัย และด้านความรับผิดชอบ

แต่เฉพาะด้านความซื่อสัตย์สุจริตแตกต่างกัน โดยนักเรียนที่มีถิ่นที่อยู่ใน เมืองมีมโนทัศน์ทาง จริยธรรมในชีวิตประจำวันสูงกว่านักเรียนที่มีถิ่นที่อยู่นอกเมือง

2.2 งานวิจัยต่างประเทศ

อาร์เทอร์ โจเซฟ นิวเวียคอมสกี (Arthur Joseph Niewiadomski 1971 : 1799-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "Student Perceptions of Secondary School Discipline Practices" จุดประสงค์ของการศึกษาครั้งนี้ เพื่อศึกษาการรับรู้ของนักเรียนที่มีต่อ

1. การปฏิบัติตามระเบียบวินัย
2. ความรุนแรงของการละเมิดกฎระเบียบ
3. ความยุติธรรมในการใช้วินัยต่อการละเมิดกฎระเบียบ
4. ประสิทธิภาพของการใช้วินัยต่อการละเมิดกฎระเบียบ

วิธีดำเนินการวิจัย ใช้กลุ่มตัวอย่างประชากรในการวิจัยเป็นนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนรัฐบาลในตำบล เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม การรับรู้ด้วยตนเอง ผลการวิจัยพบว่า

สภาพทั่วไปว่าด้วยระเบียบวินัยและการปฏิบัติตามระเบียบวินัยในโรงเรียน อยู่ในระดับปานกลาง

การใช้ยาเสพติด การทำลายข้าวของโรงเรียนและการลักขโมย จะเป็นปัญหาอันดับ 1,2,3 ตามลำดับ และเป็นปัญหาระเบียบวินัยที่นักเรียนคิดว่าร้ายแรงที่สุด

การพนัน การโกหก การมาสายเป็นประจำ การพูดภาษาหยาบคาย การโกง การไม่แสดงความเคารพครู การชกต่อย การปลอมลายมือ การแก้ตัว เมื่อผิด การสูบบุหรี่ ความเกียจคร้านเหลวไหล เหล่านี้ไม่ถือว่าเป็นความผิดร้ายแรง

เกี่ยวกับความยุติธรรมในการใช้วินัยในการลงโทษผู้ที่ละเมิดกฎระเบียบ พบว่า มีความยุติธรรมเป็นส่วนใหญ่ ยกเว้นในบางสถานการณ์ เช่น การไม่แสดงความ

เคารพครู การปลอมลายมือ หรือการหาข้อแก้ตัว การมาสายเป็นประจำ และการลักขโมย

ประสิทธิภาพในการใช้วินัยต่อการละเมิดกฎระเบียบ พบว่า โดยทั่วไป มีประสิทธิภาพดีในการลงโทษ ยกเว้นในการปฏิบัติในบางกรณี เช่น การพนัน การโกหก และการลักขโมย มีความสัมพันธ์ระหว่างการกระทำผิดที่รุนแรงกับความยุติธรรมของการลงโทษทางวินัยที่มีคือความผิดที่รุนแรงนั้น ยกเว้นการใช้วินัยกับสถานการณ์บางอย่าง เช่น การไม่แสดงความเคารพครู การปลอมลายมือ หรือหาข้อแก้ตัว การโกหก การมาสายเป็นประจำ และการลักขโมย

ความสัมพันธ์ระหว่างความรุนแรงของความผิดแต่ละชนิดกับประสิทธิภาพในการใช้การลงโทษทางวินัยในความผิดแต่ละชนิด พบว่า การลงโทษทางวินัยกับนักเรียนที่ทำความผิดดังกล่าวมีประสิทธิภาพดี และบ่งชี้ว่านักเรียนที่จะกระทำความผิดนั้นซ้ำอีกได้ ยกเว้นความผิดตามสถานการณ์ต่อไปนี้ เช่น เล่นการพนัน การโกหก และการลักขโมย

ความสัมพันธ์ระหว่างความยุติธรรมในการลงโทษทางวินัยกับประสิทธิภาพในการลงโทษทางวินัยนั้น พบว่า มีความขัดแย้งกันในการยอมรับความยุติธรรมในการลงโทษทางวินัย และประสิทธิภาพของการใช้วินัยในทุก ๆ ความผิดที่ละเมิด

โจอัน คอนเวิร์ส ดาย (Joan Converse Dye 1979 : 1773-A) ได้ทำการศึกษาเรื่อง "Values Clarification as a Discipline Alternative for the Middle School" จุดประสงค์ของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เพื่อจะใช้ The Gordon Personal Profile ในการจำแนกนักเรียนที่อาจมีปัญหาด้านการปฏิบัติ ความวินัย รวมทั้งใช้ประเมินคุณค่าของการทำความเข้าใจ และการฝึกฝนอบรมด้วยตนเองตามรูปแบบของ Sidney Simon ที่นำเสนอครั้งแรกในการใช้แก้ไขและบ่งชี้ปัญหาทางวินัย วิธีดำเนินการวิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างประชากรในการวิจัย เป็นนักเรียนชายหญิงระดับ 8 และ 9 จำนวน 2,105 คน ของโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในมณฑลฮิลส เบอโรห์ รัฐฟลอริดา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็น The Gordon Personal Profile โดยนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างทุกคนจะถูกมอบหมายให้ปฏิบัติตัวตาม The Gordon Personal Profile ในช่วงสัปดาห์แรกของโรงเรียน ในปี ค.ศ. 1977 - 1978 และนำนักเรียนจำนวน 45 คน ที่คัดเลือกจากโรงเรียน 2 แห่ง ที่มีการใช้วินัยมากที่สุด จากฝ่ายบริหารในช่วงปี ค.ศ.

1976 - 1977 โดยสุ่มนักเรียนให้รับการทดลองหนึ่งกลุ่มจากสามกลุ่มที่มีอยู่ ผลการศึกษาพบว่า ระดับคะแนนในการทดสอบมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญกับความถี่ในการปฏิบัติทางวินัยของฝ่ายบริหารในปีเดียวกัน ซึ่งการใช้ระดับคะแนนที่ได้จากการทดสอบตาม The Gordon Personal Profile กับเพศ แสดงให้เห็นความถูกต้องแม่นยำในการจำแนกถึง 88% ของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาทั้งหมด และพบว่าไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในด้านความถี่ในการใช้วินัยสำหรับนักเรียนที่ศึกษาชุดทดลองเป็นรายบุคคล เป็นรายกลุ่มย่อยและกลุ่มที่ไม่ได้รับการทดลอง

แอนดรูว์ แจ็คสัน แฮร์ริส (Andrew Jackson Harris 1982 : 4226-A) ได้ทำการศึกษาเรื่อง "A Study of Discipline in an Urban School District" จุดประสงค์ของการศึกษาค้างนี้ เพื่อตรวจสอบนโยบายระเบียบวินัยของโรงเรียนมัธยมศึกษา นคร แนนซวิลล์ ... ซึ่งเป็นของรัฐบาล และเพื่อศึกษาความเข้มงวดและการปล่อยปละละเลยในการใช้วินัย วิธีดำเนินการวิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างประชากรในการวิจัยเป็นบุคลากรโรงเรียนจำนวน 27 คน โดยเป็นผู้บริหารทั่วไป 3 คน ครูใหญ่ 6 คน ครูโรงเรียนมัธยม 18 คน วิธีการวิจัยคือ 1. ทำการตรวจสอบนโยบายระเบียบวินัยของโรงเรียนโดยศึกษาข้อมูลที่เขียนไว้ด้านระเบียบวินัยที่ได้เสนอไว้ว่า ครูใหญ่จะเป็นผู้รับผิดชอบในการรักษาระเบียบวินัย ในขณะที่มีการเสนอรายละเอียดขั้นตอนที่เกี่ยวกับฝ่ายจัดการในการลงโทษทางวินัย แต่นโยบายกลับเขียนไว้กว้าง ๆ สำหรับครูใหญ่ในการตัดสินใจกรณีต่าง ๆ เมื่อน่าจะมีการใช้มาตรการการลงโทษขั้นสูงสุด

2. โดยสัมภาษณ์บุคลากรโรงเรียน ผลของการวิจัยปรากฏว่าจากข้อบกพร่องในการเขียนเค้าโครงที่กว้างเกินไป พบว่า มีความคลุมเครือในสาระสำคัญในนโยบายด้านระเบียบวินัยทั้งผู้บริหาร ครูใหญ่ และครูทั่ว ๆ ไป โดยเฉพาะในคำถามที่เกี่ยวกับโรงเรียนว่ามีแนวโน้มเอียงไปด้านมนุษยธรรมหรือโน้มเอียงไปตามผู้มีอำนาจสั่งการ

เจมส์ แอล นอแมนน์ (James L. Naumann 1983 : 348-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "Relationships of Secondary School Discipline to School Climate" จุดประสงค์ของการศึกษาค้างนี้ เพื่อหาความสัมพันธ์ของบรรยากาศในโรงเรียนกับการใช้วินัยที่เลือกสรรไว้แล้วบางอย่าง เพื่อช่วยให้สามารถแยกแยะให้เห็นวิธีที่

เป็นที่ยอมรับ และประสบผลสำเร็จในการลงโทษทางวินัย วิธีดำเนินการวิจัยใช้กลุ่มตัวอย่าง ประชากรในการวิจัยจากโรงเรียน 2 แห่ง ที่มีเด็กชาว Hispanic ประมาณ 80% โดยมีสภาพทางสังคมและเศรษฐกิจใกล้เคียงกัน แต่มีระบบการใช้วินัยลงโทษต่างกัน เพื่อพิจารณาผลการศึกษาคั้งนี้ รวมทั้งมีการสัมภาษณ์โดยผู้เชี่ยวชาญด้านระเบียบวินัย 7 คน การวิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน หาค่าความแปรปรวน และ T-test ผลการวิจัยที่สำคัญพบว่า

- 1) ระดับมาตรการวินัยระหว่างโรงเรียน A และ B ต่างกันมาก
- 2) ระดับบรรยากาศของโรงเรียน A และ B ไม่แตกต่างกันอย่าง มีนัยสำคัญ
- 3) จากการสัมภาษณ์ของผู้เชี่ยวชาญ พบว่า บุคลิกภาพของผู้ใช้วินัย เป็นหัวใจสำคัญในการใช้วินัย
- 4) ผู้เชี่ยวชาญได้เสนอหัวข้อด้านระเบียบวินัย จำนวน 12 ประเด็น เพื่อจะใช้ศึกษา ในการทำความเข้าใจการใช้วินัยมากขึ้น
- 5) ผู้เชี่ยวชาญได้เสนอหลักปรัชญา และหลักการใช้วินัยพื้นฐานทั้งหมด

26 ประการ

อลัน ที ซอห์น (Alan T. Sohn 1983 : 121-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "An Analysis of School and Classroom Discipline Practices and Their Relationship to School Property Loss" จุดประสงค์ของการศึกษาคั้งนี้ เพื่อที่จะวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษาความปลอดภัยของโรงเรียน ในฐานะที่เกี่ยวข้งกันนโยบายด้านระเบียบวินัย และการใช้วินัยของแต่ละโรงเรียน เพื่อที่จะ ประเมินผลความสัมพันธ์กับปริมาณความสูญเสียของทรัพย์สินโรงเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่า มีข้อค้นพบที่ไม่ได้เป็นไปตามข้อสมมติฐาน คือ

1. อัตราการไล่ออกและการพักการเรียน ในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งการเขียนดี ไม่พบว่ามาตรการเหล่านี้ก่อให้เกิดความเสียหายของทรัพย์สินโรงเรียนในระดับที่สูงขึ้น

2. การเพิ่มมาตรการการรักษาความปลอดภัย ทำให้ทรัพย์สินเสียหาย
น้อยลง

มีข้อค้นพบที่เป็นไปตามข้อสมมติฐาน คือ เมื่อใช้อำนาจบังคับมากขึ้นใน
โรงเรียน ทำให้ระดับความเสียหายลดต่ำลง

นอกจากนั้นมีข้อค้นพบที่สำคัญอื่น ๆ อีก ดังนี้

1) ความรู้เกี่ยวกับกฎระเบียบและผลที่ตามมาอย่างเดียว ยังไม่มีผล
เพียงพอต่อการเปลี่ยนพฤติกรรมของนักเรียน

2) ความยุติธรรมของกฎระเบียบไม่มีผลต่อพฤติกรรมของนักเรียน

3) การเข้มงวดในกฎระเบียบ ปรากฏผลว่ามีนัยสำคัญและเป็นปัจจัย
สำคัญในการลดความเสียหายของทรัพย์สินโรงเรียน เมื่อมีการนำมาใช้อย่างเข้มงวดกวาดขัน

ทัศนคติในทางบวกของนักเรียนที่มีต่อโรงเรียน เพื่อนในชั้นเรียน และ
อาจารย์ใหญ่ มีส่วนสัมพันธ์กับการลดความเสียหายของทรัพย์สินของโรงเรียน อย่างมีนัยสำคัญ
ดังกล่าว

อากิโอะ อิวานางา (Akio Iwanaga 1985 : 3604-3605-A)
ได้ทำการวิจัยเรื่อง "Social Class and School Discipline : Teacher
Referrals and the High School" จุดประสงค์ของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เพื่อที่จะกำหนด
ตัวผู้ที่เหมาะสมที่จะเป็นผู้วางข้อกำหนดแนวทางปฏิบัติด้านวินัยธรรม-สังคมของนักเรียน . ซึ่งจะ
ทำให้เกิดเอกภาพของนักเรียนทั้งชาย-หญิงที่จะถือเอา เป็นแบบอย่างทั้งด้านคุณค่าและพฤติกรรม
ซึ่งอาจจะแตกต่างจากข้อกำหนดของทางโรงเรียน โดยจะตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างการใช้นิ
วินัยของครูที่มีต่อพฤติกรรมที่บกพร่องและการหยุดกระทำผิดของนักเรียน วิธีดำเนินการวิจัยใช้
กลุ่มตัวอย่างประชากรโรงเรียน Sacramento City Unified School และโรงเรียน
ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย John F. Kennedy โดยศึกษาจากตัวแปรต่อไปนี้ คือ ระดับ
ชั้นทางสังคม ระดับชั้นเรียน เพศ เชื้อชาติ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม
การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ "Test for Significance of Difference Between

Two Proportions" (Bruning and Kentz, 1968) ผลการวิจัยพบว่า ระดับชั้นทางสังคม ระดับชั้นเรียน เพศ และ เชื้อชาติของนักเรียนมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญ ($P < .05$) กับการที่ครูจะเป็นผู้กำหนดกฎเกณฑ์การปฏิบัติด้านวัฒนธรรม-สังคมของนักเรียน และยังพบว่า เพศมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับการหยุดกระทำผิดของนักเรียนหลังจากได้รับการลงโทษจากครู

เจมส์ เดวิด เคนเนดี (James David Kennedy 1986 : 2503-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "Students' Perceptions about School Discipline Codes and Their Relationship to School Behavior Patterns" จุดประสงค์ของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เพื่อแสดงให้เห็นถึงรูปแบบพฤติกรรมที่ทางโรงเรียนกำหนดขึ้นนั้น มีอิทธิพลต่อการรับรู้หลักเกณฑ์ทางวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายอย่างไร โดยแยกรูปแบบพฤติกรรมที่เหมาะสมระหว่างพฤติกรรมนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และพฤติกรรมที่โรงเรียนกำหนดขึ้น, การรับรู้เกี่ยวกับหลักเกณฑ์ทางวินัยของโรงเรียน, การศึกษารายบุคคล และศึกษาลักษณะของแต่ละครอบครัว ซึ่งมีผลทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในการรับรู้หลักเกณฑ์ในการใช้วินัย ใช้ประชากรที่เป็นนักเรียนทุกคนในโรงเรียนมัศึกษานิวยอร์ก ซึ่งอยู่ในเขตชุมชนของคนระดับกลาง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามที่ถามถึงการรับรู้ต่อการใช้หลักเกณฑ์การปฏิบัติด้านวินัยของโรงเรียน ข้อมูลส่วนตัว รายงานพฤติกรรมส่วนตัวของนักเรียน การวิเคราะห์ข้อมูล นำผลที่ได้มาวิเคราะห์โดยวิธี Multiple Regression and Partial Correlation Methods การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ โดยใช้ Morris Rosenberg's Techniques ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบพฤติกรรมของนักเรียนมีผลกระทบอย่างมีนัยสำคัญต่อการรับรู้หลักเกณฑ์ทางวินัย ตัวแปรอื่น ๆ ที่พบว่า มีผลกระทบต่อกรรับรู้หลักเกณฑ์ทางวินัย คือ การสนับสนุนของทางบ้านต่อการเคารพระเบียบวินัย, ความคิดเห็นของพ่อแม่และนักเรียนที่มีต่อโรงเรียน, ระดับชั้นของนักเรียน รายวิชาที่เรียน ขนาดของครอบครัว สวัสดิภาพของครอบครัว

แซมมี่ ลู แมคคอร์แมค (Sammie Lou McCormack 1986 : 1880-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "Students' Off Task Behavior and Assertive Discipline" จุดประสงค์ของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เพื่อสนับสนุนสมมติฐานที่ว่า การรักษาระเบียบวินัย

ของครูจะลดช่วงเวลาการทำงานของนักเรียนลงมากกว่าการไม่รักษาระเบียบวินัยของครู วิธี
 ดำเนินการวิจัยใช้ประชากรกลุ่มตัวอย่างซึ่งได้ข้อมูลจากการสังเกตพฤติกรรมการทำงานโดยเก็บ
 จากนักเรียนประถมปีที่ 3 จำนวน 2 กลุ่ม คือกลุ่มหนึ่งจำนวน 18 ห้องเรียน ซึ่งครูใช้
 ระเบียบวินัย และอีกกลุ่มหนึ่งจำนวน 18 ห้องเรียน ซึ่งครูไม่ได้ใช้ระเบียบวินัย และเก็บ
 ข้อมูลเกี่ยวกับประสบการณ์การสอน วุฒิการศึกษา ความรู้ในวิชาที่สอนจากครู 36 คน และ
 เก็บข้อมูลด้านเชื้อชาติ ความสามารถในการอ่าน อิทธิพลของพ่อแม่ สถานภาพทางสังคม -
 เศรษฐกิจ โดยรวบรวมจากนักเรียนจำนวน 687 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยใช้การสังเกต
 พฤติกรรมโดยนักสังเกตพฤติกรรมที่ได้รับการฝึกฝนอย่างดี การวิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์
 ความแปรปรวนและวิเคราะห์การถดถอย (Regression) ผลการวิจัยพบว่า ทั้งสองกลุ่มมี
 ระดับการทำงานต่างกัน นักเรียนในชั้นที่ไม่ใช้ระเบียบวินัยมีช่วงเวลาการทำงาน 12.5%
 ของเวลาที่สังเกตทั้งหมด นักเรียนในชั้นที่ใช้ระเบียบวินัยมีช่วงทำงานเพียง 5% เท่านั้น
 พฤติกรรมการทำงาน 9% เกิดจากสถิติปัญหาที่แตกต่างกัน นอกจากนั้น 3% ของพฤติกรรม
 การทำงานเกิดจากคุณสมบัติของครู ไม่ว่าขนาดตัวแปรอื่น ๆ จะใหญ่ขนาดไหนก็ยังถือว่าไม่สำคัญ
 มากไปกว่าการนำเอาระเบียบวินัยไปใช้ในห้องอย่างมีประสิทธิภาพ เพราะแม้แต่ครูที่มีวุฒิและ
 คุณสมบัติดีก็ยังสามารถบรรลุเป้าหมายในการให้นักเรียนสนใจทำงานในชั้นเรียนได้ ตัวแปร 2%
 ของพฤติกรรมการทำงาน เนื่องมาจากความสามารถในการอ่านของนักเรียน นักเรียนที่มีความ
 สามารถในการอ่านค่าจะมีพฤติกรรมทำงานมากกว่านักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านสูง
 อย่างไม่ก็ตาม ความแตกต่างระหว่างนักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านสูงและค่าในชั้นเรียน
 ที่ไม่ใช้ระเบียบวินัยมีความแตกต่างจากชั้นเรียนที่ใช้ระเบียบวินัยอย่างเห็นได้ชัด

อาร์เธอร์ เลียนาร์ด แฮร์ริส (Arthur Leonard Harris
 1987 : 3387-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "High School Classroom Discipline :
 In Retrospect the Student's View" จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้าเพื่อศึกษา
 ความคิดเห็นของนักศึกษาวิทยาลัยปีที่ 1 ที่มีต่อการใช้นิยามในห้องเรียนที่เขาเคยมีประสบการณ์
 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา ใช้กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ นักศึกษาวิทยาลัยปีที่ 1
 ที่ลงทะเบียนเข้าเรียนวิชาเป็นปีแรกในสถาบันอุดมศึกษา 3 แห่ง ในเขตภาคตะวันออกเฉียง
 เหนือของสหรัฐฯ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม การวิเคราะห์ข้อมูลโดยการทดสอบ
 โค-สแควร์ ผลการวิจัยสรุปว่า

1) เจตคติเกี่ยวกับวินัยในห้องเรียนของนักศึกษาวิทยาลัยปีที่ 1 ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

2) เจตคติเกี่ยวกับวินัยในห้องเรียนของนักศึกษาชายและหญิงวิทยาลัยปีที่ 1 ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

3) เจตคติเกี่ยวกับวินัยในห้องเรียนของนักศึกษาวิทยาลัยปีที่ 1 ที่อาศัยอยู่ในแต่ละชุมชนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

โทมัส คริสตัน วิลเลียม (Thomas Kriston Williams 1987 : 1377-A) ทำการศึกษาเรื่อง "The Design, Implementation, and Evaluation of a Disciplinary Activity Interaction Technique for Use in a Public Middle or Junior High School" จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้านี้เพื่อทำการทดสอบเทคนิคการใช้ระเบียบวินัย สำหรับกลุ่มนักเรียนที่ทำผิดระเบียบ และเพื่อศึกษาความคิดเห็นของครูผู้ใช้ระเบียบวินัย ตัวอย่างประชากรที่ใช้ เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่ทำผิดระเบียบ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบจำลองทฤษฎีระบบสังคมของเกิทเซลและกูบา (Getzel's and Guba's Social System Theory Model) ผลการวิจัยพบว่า

1) ความคิดเห็นของครูผู้ใช้ระเบียบวินัยอยู่ที่กลางระหว่างเห็นด้วยและไม่เห็นด้วย

2) เพียงครึ่งหนึ่งของการกระทำผิดระเบียบ เกิดขึ้นในโรงอาหาร (44% เกิดขึ้นในห้องพักผ่อน)

3) เด็กผู้ชายเป็นผู้กระทำผิดระเบียบที่สำคัญทั้งสามระดับชั้น

4) จำนวนของการกระทำผิดระเบียบเพิ่มขึ้นตามระดับชั้นที่เพิ่มขึ้น

สรุปผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ

การศึกษางานวิจัยในประเทศ ผู้วิจัยได้ศึกษาและรวบรวมงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ ค่านิยม ความคิดเห็น ความคิดรวบยอด และพฤติกรรมทางจริยธรรม เกี่ยวกับความมีระเบียบวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ซึ่งมีผู้ทำการวิจัยไว้ อันเป็นประโยชน์ และเกี่ยวข้องกับการวิจัยที่กำลังศึกษาคั้งนี้ พอสรุปได้ดังนี้

นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด มีพฤติกรรมทางจริยธรรมด้านความมีระเบียบวินัยอยู่ในระดับที่น่าพอใจ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นการกระทำตามหน้าที่ ตามกฎเกณฑ์และบรรทัดฐานของสังคม ส่วนนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด จะมีความคิดเห็น ความคิดรวบยอด และค่านิยมในเรื่องความมีระเบียบวินัยอยู่ในเกณฑ์สูงน่าพอใจ ซึ่งแสดงว่า นักเรียนชายและหญิงทั้งสองระดับส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของโรงเรียนและสังคม

ส่วนการศึกษางานวิจัยต่างประเทศ ผู้วิจัยสรุปผลการศึกษาค้างนี้

การที่นักเรียนระดับมัธยมศึกษาจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยของโรงเรียนมากหรือน้อยเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับปัจจัยต่อไปนี้

- 1) นโยบายด้านระเบียบวินัยของโรงเรียน
- 2) บรรยากาศในโรงเรียนเกี่ยวกับระเบียบวินัย
- 3) ความยุติธรรมในการใช้วินัย
- 4) ประสิทธิภาพในการใช้วินัย
- 5) บุคลิกภาพของผู้ใช้วินัย
- 6) การใช้วินัยอย่างสม่ำเสมอและเข้มงวดกวดขัน
- 7) การรักษาระเบียบวินัยของครู
- 8) กิจกรรมทางวินัย
- 9) การรับรู้กฎเกณฑ์ทางวินัยในโรงเรียนของนักเรียน

จากการศึกษางานวิจัยดังกล่าวทั้งในประเทศและต่างประเทศ นับว่าเกี่ยวข้องและเป็นประโยชน์สำหรับเป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้า เกี่ยวกับการทำการวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างมาก แต่

อย่างไรก็ตาม งานวิจัยในประเทศยังมีได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการรับรู้ระเบียบวินัยและการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของโรงเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของโรงเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตามการรับรู้ของตนเอง